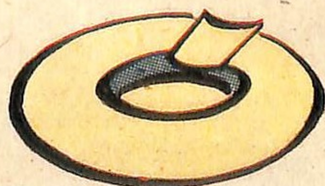

Akbaba

Zam!

TANİN

GÜNLÜK SOSYAL HALK GAZETESİ

Aziz Nesin
Yalçın Çetin
Melih Cevdet
Orhan Kemal
Yaşar Kemal
Sabahattin Eyüboğlu
Nevzat Üstün

Tanınmış İmzalarla

1 MART'TA ÇIKIYOR

Akbaba

SİYASİ MİZAH DERGİSİ

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Oktay Verel, Selâmi İzzet Sedes, Adnan Tahir, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, aşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı: 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire: 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Sayı : 467 — Yıl : 38
23 Şubat 1961

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Sayın Hırsızlarımız!

AYLARCA trafik aksıyor: Cadde ortalarında ateşler yakıyor, kazanlar kaynatıyoruz. Büyük kepçelerle karıştırılan zift kazanları... Yüzleri dumanlarla kararmış, alevlerle kızarmış yarı zebani insanlar...

Sokağın açık hava sahnesinde bir cehennem trajedisi hazırlanmıyor. Asfalt yol yapılacaktır!

Kum dökülüyor, çakıl dökülüyor, beton dökülüyor, asfalt dökülüyor... Sonra?... Sonra efendim bir yağmur yağdı mı, yol dökülüyor!

İstanbul'un milyonlara, milyonlara, milyonlara mal olan hangi caddesinde paçalarınızı sıvamadan dolaşabilirsiniz?

Konuyu bir başka yönden alalım: Ankara'da bir Spor Sarayı çökmüştü. İki yıl mı oldu, üç yıl mı? Unuttuk gitti. Neden çökmüştü acaba?... Güreşçilerimizin çaprazına, boksörlerimizin kroşesine mi dayanamadı dersiniz?... Daha boyası kurumadan çöküverdi ansızın!

Hafızamın kuvvetine şaşmazsanız bir şey daha hatırlayıvereceğim: Eskişehir'de de henüz çatısı alınmamış Opera yıkılmıştı, değil mi?

Bunlar, günün kalbur üstü olayları... Ya sıvaları deniz kumiyle yoğurulmuş ıslak duvarlı apartımanlar?... Ya orman kokan yaş tahtadan yapılmış kanbur kapılar, şaşı pencereler?... Her adımda iniltiler çıkaran döşemeler?...

Kim der ki bu sarsak yapıların ustaları, işçileri şu Süleymaniyeyi, şu Sultan Ahmed'i kuranların torunlarıdır?

Masal gibi dinliyoruz şimdi: Eskiden bir malın sağlamlığını, haslığını övmek için «Türkten aldım» derlermiş. Türk işi, Türk pazısı kadar kuvvetliymiş! İşte hisarlarımız, işte camilerimiz, işte çeşmelerimiz, hamamlarımız, köprülerimiz!...

Beş günlük yol çöker, beş haftalık bina yıkılırken, beş yüz yıllık ecdat eserleri dimdik ayakta duruyor.

Neden mi böyle?... Sabun köpüğü hakikatleri üfleyerek haydi yine büyük balonlar uçurayım: İş ahlâkımız bozulmamıştı da ondan!... Ticarette «Kanaat tükenmez hazinedir» sözüne gönülden inanırmışız da ondan!... Bir günde, bir ayda, bir yılda şipşak zengin olunmazmış da ondan!... Ondan, ondan, ondan!

Şimdi fücceten zengin olanlar var!... Eski dilde «Ansızın» anlamına gelen bu «fücceten» yalnız ölümde kullanılırdı. Yoksa bu fücceten zengin oluşlar da yeni ölümleri mi haber veriyor?

Biz kazançla hırsızlığı birbirine karıştırdık galiba... Dünkü gazetelerden birinde çıkan iki iskarpin fotoğrafını gördünüz mü?.. Birinin üstünde 37 lira yazıyordu, öbüründe 135 lira... Bu, biri yarım kırat, öbürü onbeş kırat iki pırlanta değildi... Biri tek beygirli yük arabası, öbürü son model Cadillac değildi... Biri yerden bitme gecekondu, öbürü göğe boy atmış apartıman değildi... Sivri ökçeli, uzun burunlu iki kadın iskarpini idi bunlar... Aradaki fiyat farkı taş çatlasa 37 ile 135 arasındaki fark olamazdı elbet!

Öyleyse?... Düpedüz çalıyorlar!... Ne kadar mı? Ne kadar çalabilirlerse!... Yoldan çalıyorlar, yapıdan çalıyorlar, pabuçtan çalıyorlar!

İki, üç yıl oldu sanırım: Belediyenin açık eksiltmeye çıkardığı bir yol, bir müteahhidin üstünde kalmıştı. Galiba 36 milyon liraya... Adnan Menderes, ertesi gün adamı çağırıp: Paramız yok, bağışla şunun altı milyon lirasını, demiş!

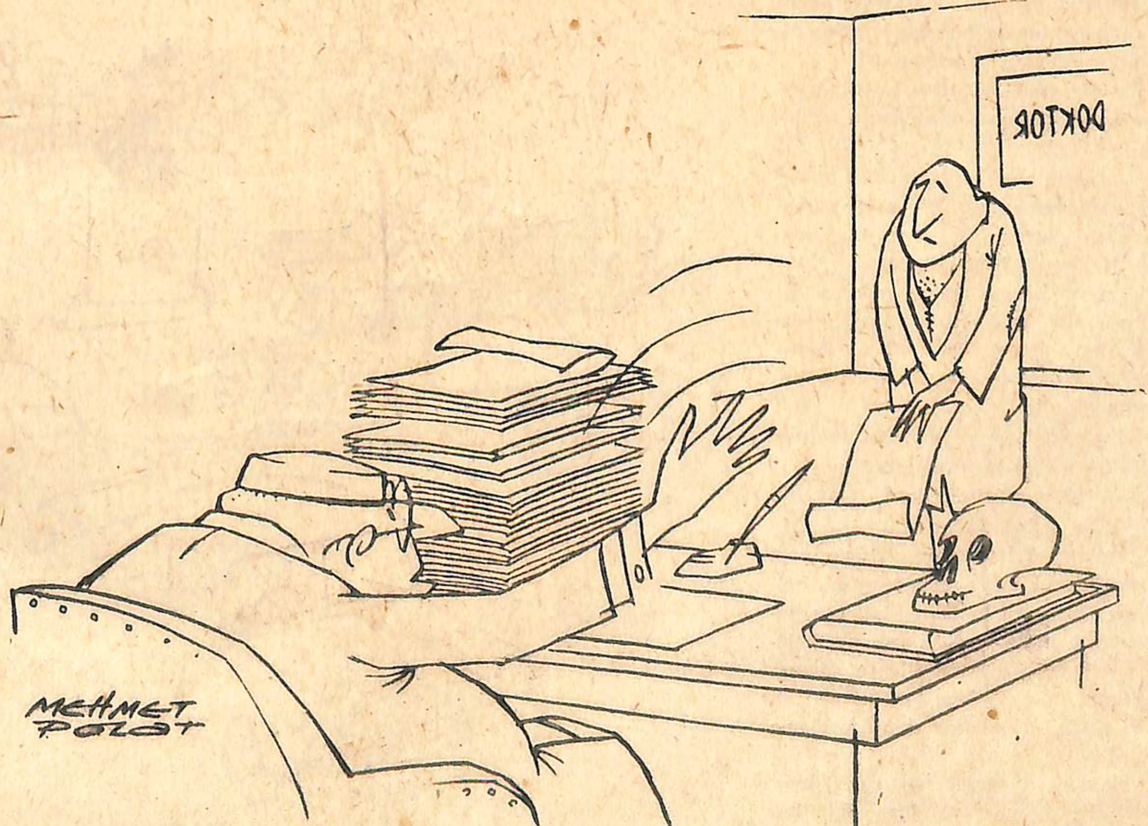
Altı milyon lira bu baylar, altı sıfırlı bir altı... Bağışla değil, say deseler insan biraz duraklar, biraz düşünür, biraz ter döker, değil mi?

Hayırrr... Sayın müteahhit, yüzünde artan bir neşeyle bağışlayıvermiş!... Ama sonra ne oldu?... Şu otomobillerin takla atarak, yayaların yüksek atlama rekoru kırarak geçtiği çopur asfalt!

Biliyorum, çöküntü devrimizin vecizecileri «Devlet malı deniz, yemeyen domuz» demiş. Ama sayın hırsızlarımız, sizi gördükten sonra, domuz, gözüme Hıdrellez kuzusu kadar sevimli görünüyor!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Sağlık hizmetleri devletleştirilecek. (Gazeteler)

— Bugün git, yarın gel!...

Ölmüş Eşekten MEKTUP

Aziz Nesin

Sevgili Eşek Arısı,

Bilirsin, ben sağlığımda da öyleydim, yerimi hiç yadırgamadım. Nerede olursa olsun yatar uyurdum. Yerini yadırgamak bile bir takım insanların imtiyazı, ya da ancak imtiyazlı insanların hakkıdır.

Öyle ya, kendine özgü, sahibi bulunduğu bir yeri olmayan insanların, başka yerleri yadırgamağa hakları da olamaz. Düşün Eşek Arısı, yaşarken yadırgama hakkımız bile yoktu. Nerede yatarsam orada uyurdum; ev, otel, karyola, çayır, yatak, tahta, kır, bayır, hapishane... Nerede olursa yazardım; kahvede, evde, idarehanede, masada, dizimin üstünde...

İnsanların anlaşılmaz tutkuları var. Barlarda konsamatrislik yapan erkeksi sesli bir kız tanırdım. Çok sarhoş olduğu bir gün ağlıyarak:

— Hayatta bir şey diledim, demişti, bir erkeğin bana çiçek göndermesi... Erkekler bana çok hediyeler aldılar, paralar verdiler, ama hiçbiri birtek karanfil göndermedi.

Bilirsin, sevgili Eşek Arısı, sağlığımda benim de bir tek isteğim olmuştu: Yerimi yadırgamak...

İsterse en lüks otelin kuştüyü yatağında yatayım, sabahleyin kalkıp:

— Yerimi yadırgadım da bütün gece uyuyamadım... Diyebilmek beni mutlandıracaktı. Ne vapayım, olmadı. Ne istedim de oldu ki...

Nerede olursa olsun, çiviler üstünde sırt üstü yatan Hint fakirleri gibi, yattım uyudum. Yabancı yerleri yadırgayan insanları hep imrenmişimdir.

Bir arkadaşımla bir gece tiyatrodaydık. Oyunun ortasında:

— Aman gidelim, dedi.

— Ne oldu? diye sordum.

Anlattı. Arkadaşımın barsakları bozulmuş. Helâya gitmesi gerekiyormuş. Yabancı helâları yadırgar, ne kadar kendini zorlasa yabancı helâda rahatlıyamazmış. İlle de alıştığı olacak... Gece yarısı taksiye atladık da gittik, arkadaşım evinin helâsına girdi.

Bak şu dünyaya sen Eşek Arısı, neleri yadırgayan insan oğulları var... Biz bunların hangisine kavuştuk? Elbise mi yadırgadık, oda mı yadırgadık, ev mi, kadın mı? Allah ne verdi ise, olmaz demedik. İşte onun için mezarımı da hiç yadırgamadım. Bana burası, yumuşacık bir döşek gibi geldi, serin bir döşek... Bütün yalnızlıklar serindir, üşütür insanı...

Yattığım yer çok iyi idi de, yalnız, alttan kabama sert bir şey batıyordu. Bir taş, bir ağaç kökü sanıp elimle düzeltmek istedim. Altımdan:

— Oynama!... diye bir ses geldi.

Bir de dönüp baktım, bir ölü daha var.

— Ne arıyorsun burada? diye sordum.

— Asıl senin burada ne işin var? diye homurdandı. Burası benim mezarım.

— Canım, nasıl olur? Beni buraya gömdüler.

— Beni senden iki saat önce gömmüşlerdi. Demek ki benim müktesep hakkım var!

— Peki, burası madem senindi, neden beni gömerlerken hakkını aramadın, neden bağırmadın?

— Nasıl bağırırım, ben ölüyüm... Bağırsam bile ölünün sesini duymazlar ki... Eğer bağırmak istiyorsan, üstüne başka biri gömülürken, sen bağır da görelim...

— Üstüme birini daha mı gömecekler?...

— Belli olmaz, belki de iki kişi daha gömerler. Bak meselâ benim altımda da birisi var.

— Yok canım... Kim var altında?

— Bir kadın!

Sen bendeki şanssızlığa bak Eşek Arısı, böyle şansın içine tüküreyim. Elin herifi, yumuşacık kadının üstünde yatarken, bana mezarda bile altlık olarak yumuşak bir şey düşmedi. Dünyada çektiğim yetmezmiş gibi, bu körolası şanssızlık, burada bile gelip beni buldu.

Altımdaki erkeğe:

— Altındaki kadın nasıl? diye sordum.

— Bilmem, dedi, ölüleri mezara sırt üstü yatırdıklarından dönüp bakamıyorum. Biliyor musun, bizi sırt üstü yatırmaları çok kötü...

— Peki, neden hepimizi bir mezara doldurmuşlar?

— Neden olacak, şimdi mezar yerleri karaborsada... Mezar karaborsacıları var, bir mezarı dört - beş ölü için satıyorlar. Onun için üst üste yığılıyoruz. Gidip şikâyet de edemeyiz. Geride kalan ailelerimiz de durumu bilmiyorlar. Bir mezara üst üste birkaç ölü gömmeseler, şehirler mezarlıktan geçilmez olur. Baksana, dünyada dirilere bile neredeyse yer kalmıyacak, ölülere nerden yer bulsunlar...

Kör talihim beni gelip burada da bulmuştu. Bununla birlikte yine de bir umut vardı. Belki üstüme bir kadın ölü koyarlardı. Nerede bende o şans... Ertesi gün üstüme bir erkek ölü bıraktılar, hem de adam seksen dört yaşındaymış... İhtiyar:

— Burası bizim aile mezarlığımız, defolun buradan! diye tutturdu.

Yeryüzünde ev sahipleri kovsun, yer altında mezar sahipleri... Nedir bu benim çektiğim?

— Aile mezarlığınız olsa, sizin aileden başkaları da burada olurdu, dedim.

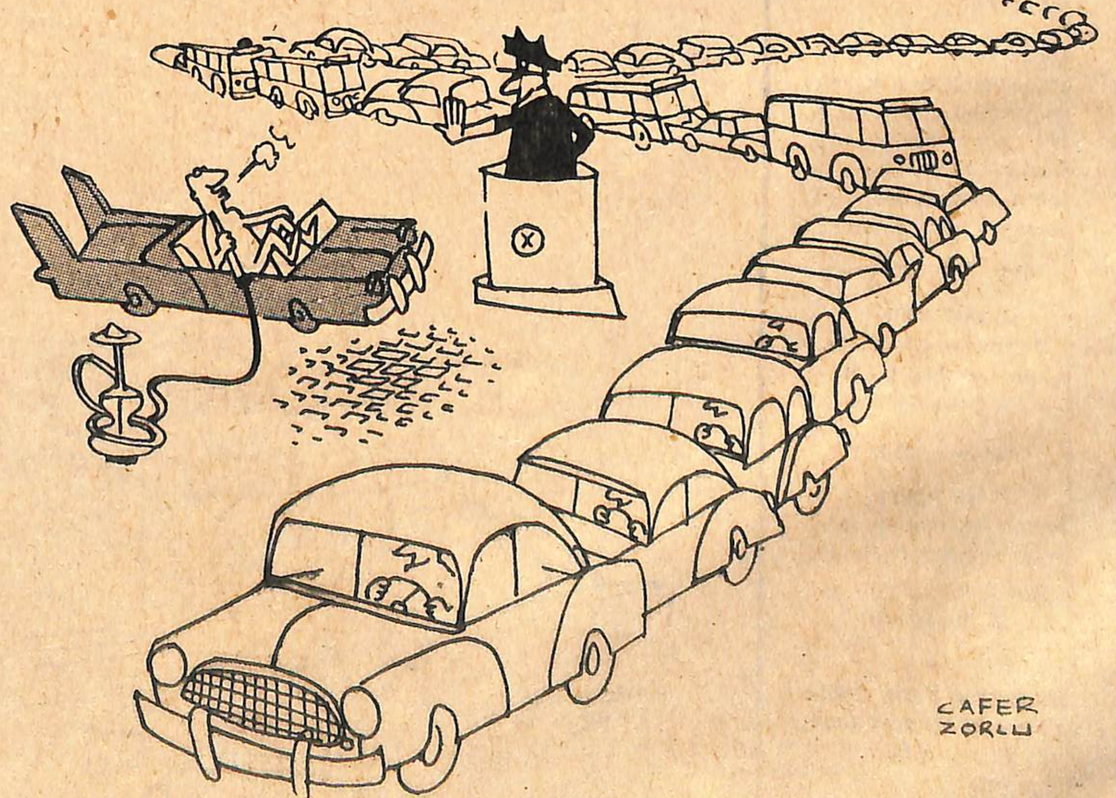
En alttaki kadın, bu ihtiyarın gelini değil mi imiş... İhtiyar üstelik öyle de kıskanç ki...

Altımdaki ölü, hayatını anlattı. Çok ilginç bir hayat hikâyesi var. Onu da gelecek mektubumda anlatırım.

Çok göreceğim geldi. Sen de beni özledin mi?... Galata Köprüsünün altındaki dubaları saran Haliç'in mavi - yeşil sularına benden selâm söyle... Bir de, sakın unutma, Eminönü'ne çıkan Yenicami kemeri var ya, o kemerin altından geçerken beni hatırla... O kemerin altı bir serin rüzgârlı yerdir. Yaşadığım zamanlar hürriyeti yalnız orada bulur, göğsümü serin rüzgâra verir, kemerin altında dururdum. Yaşarken, hürriyetin nasıl bir şey olduğunu anlıyamadık; onu yalnız kitaplarda okuduk. Ama Yenicami kemerinin altında serin rüzgâr göğsümü okşarken, «Herhalde hürriyet, işte böyle bir şey olacak...» diye düşünürdüm. Orada ağlanır da... Çünkü rüzgâr, gözyaşlarını çabucak kurutur; ağladığını kimse anlamaz.

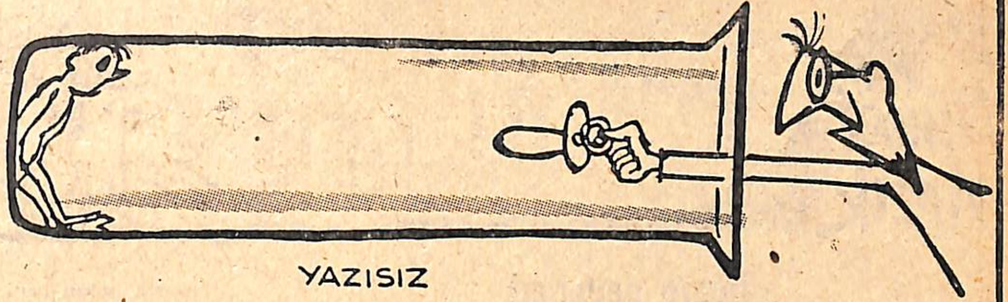
Densizlere batan zehirli iğnenden öperim.

Kardeşin
Ölmüş Eşek

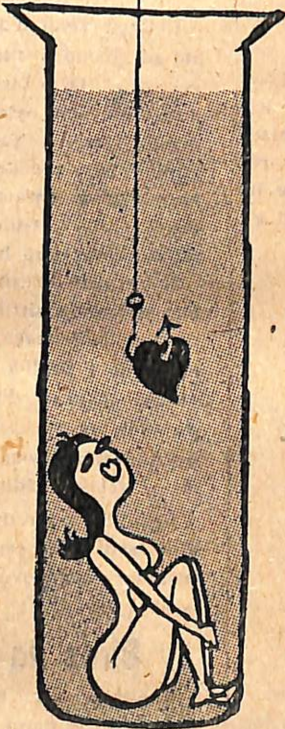
YAZISIZ!

TÜP'te İNSAN.

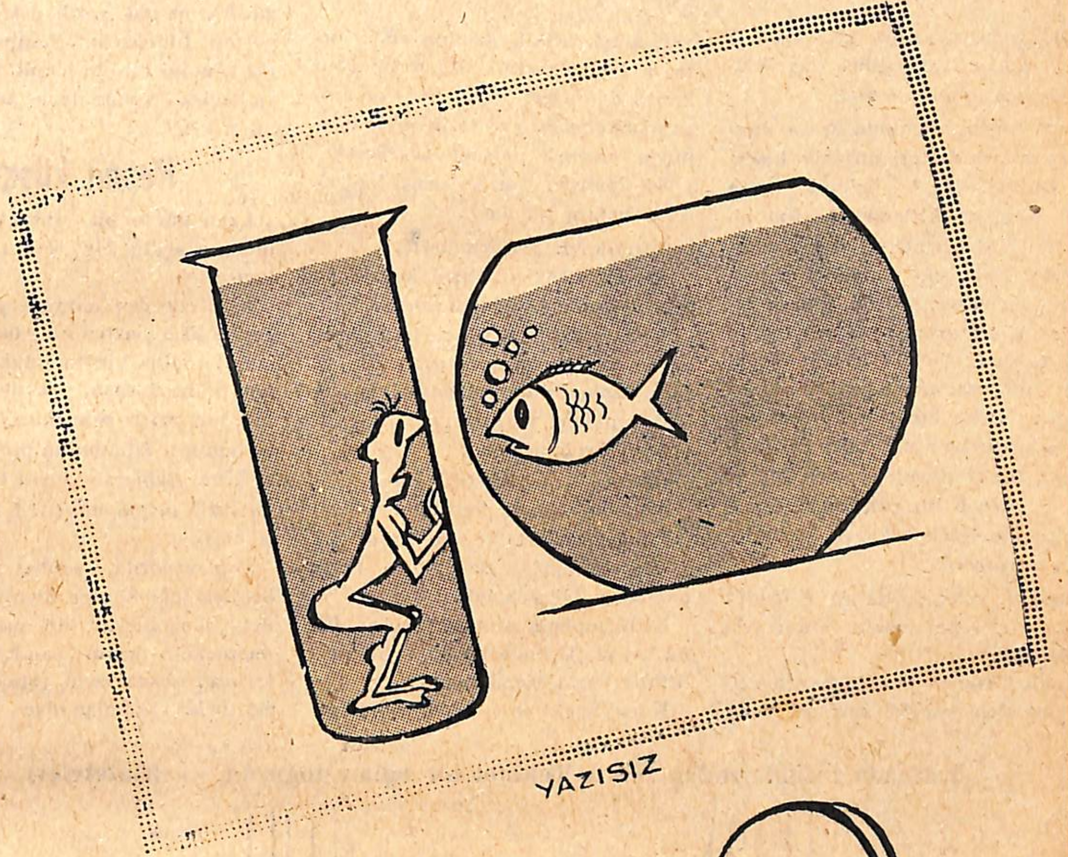

YAZISIZ

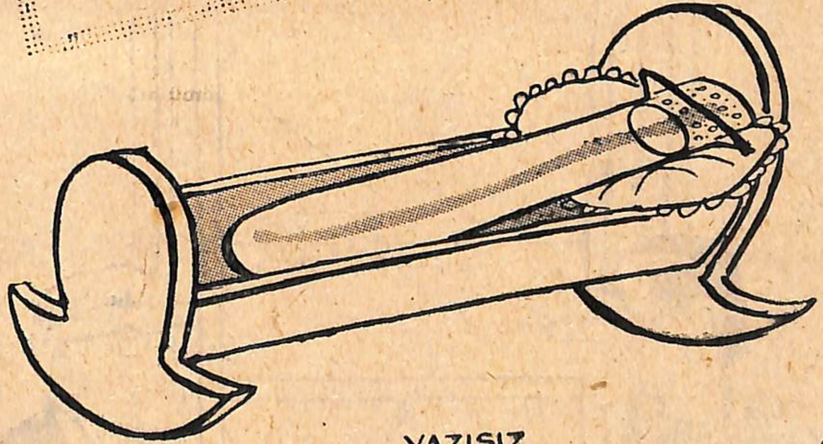

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

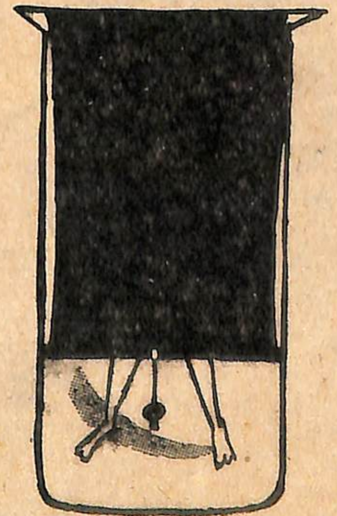
NEHAR TÜBLEK

1

2

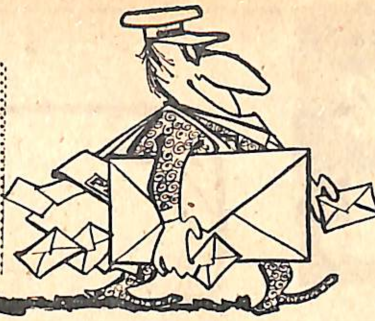

3

YAZISIZ

Nimet Arzık

Ankara Mektubu

Hâtıra defterleri

Evimde büyüyen bir kız vardı. O kadar sıskaydı ki, oğlum ona «Kuru Sevinç» adını takmıştı.

Kuru Sevinç mektebe başlar başlamaz, hatıra defteri tutmağa başladı. Birinci, ikinci, üçüncü sınıfta çaktı. Sınıfları ikizlemek keyfine gidiyordu Tökezlemeler, ikizlemeler, hatıra defteterinin banknot kabarmasını engelliyemiyordu. Bazen bu deftere göz atardım: «Hoca bugün beni azarladı. Çok üzüldüm. Sepet sepet yumurta, sakın beni unutma.»

Kuru Sevinç bu «sepet sepet yumurta sakın beni unutma» ya tutulmuştu. İki cümlenin arasına ille ve ille sıkıştırırdı bu cümleciği. Ahengi kimbilir içinin hangi tellerini tıngırdatıyordu!

Büyüdü, evlendi, hâtıra defterini yırttı attı, sepet sepet yumurtayla beraber......

Şimdi Yassıadada, bir hatıra defteri meselesi var ki, âsâbımı bozuyor. İlkel, acıklı, samimiyetsiz, hesaplı, hiçbir tarihî değeri olmıyan hatıra defterleri çıkarılıyor ortaya, ve mahkemelerin en tarihîsinde okunuyor parmak parmak çevrilerek...

Ne demişler bu on sene kaderimize hâkim olanlar?..

Koraltan'ın defterinden:

«Devlet Başkanı beni kucakladı. Yâr sevindi. Ağyar kahroldu»....

Aman yarabbim, yâr ne hassasmış, ağyâr da ne dayanıksızmış ki, bir kucaklama bütün bu sosyal ve politik tepkileri yaratmış...

Şemi Ergin'inkinden:

«Delirdi mi?.. Delirdik mi»?

Eh... hafifteeen, hafiften!

Etem Menderes'in yazılarından:

«Başvekil geldi. Ben gittim. Fena, çok fena. İyi, çok iyi»...

Kedi hopladı. Ahmed topu at. Baba bal al. Al baba bu bal... Bir nevi Alfabe Etem Menderesinki...

Kuru Sevinç'in «sepet sepet yumurta, sakın beni unutma» lı kargacık burgacık yazılı defterini özlüyorum. İddiasızdı. Samimiydi. Yalnız kendini tatmin içindi. Sonra Kuru Sevinç on sene devlet idare etmemişti ki!..

Resmî kuşat

Uzun süren bir inşaattan sonra umuma açıldı, bir kabul töreni ve konserle...

Kıyafetlerden bahsedecek değilim amma 27 mayıstan bu yana, ilk defa «derli toplu» bir topluluktu... Gecenin mihveri yaşlı, süzülmüş, ufalmış bir çiftti: Köprülü çifti... Behice hanım - İstanbulun otuz yıl önceki güzel Behicesi - Fuad beyden daha fazla hırpalanmıştı. Kalanlar öyle oluyor..

Toplantılarda, sohbet yokluğunu örtmek için konser diye birşey icadetmişler. Birkaç kişi memleketten memlekete taşınır, sandalya gıcırtılarının, aksırıkların refakatinde iki üç türkü yaksınlar diye... Resmi kabulü bir konser takibetti. Konserin gıcırtılarına Kasım Gülek te geç girişinin gıcırtılarını kattı gülümser gülümser, fütursuz fütursuz... Propagandanın her çeşidi mübah değil mi ki?..

Başka?.. Kayda değer bir şey yoktu... Hariciyenin irilisinden fazla ufakları hâzırdı. Hükûmetin en monden bakanı Mumcuoğlu da oradaydı...

O - O - O

Bir dostum sordu:

— «Şarkta neden bütün isimler sesliyle biter: Meme, Hasso, İso»?

Biri cevap verdi:

— «Dağlık bölgedir. Yankı doğuran kelimeler kullanmak lâzımdır ki, dağdan dağa seslenilebilsin. Hasan, derseniz, kelime yanıbaşınıza düşer. Mehmed diye seslenirseniz, sonundaki «dal» harfi ufku kapatır. Halbuki o-o-o diye biterse kelime daydan dağa çarpar, ve bir «o» yüzle çarpılır»...

Doğru mu bu açiklama sevgili okuyucularım?..

Babamın evindeki hayat

Üçüncü Tiyatro'da oynanan piyesin adı. Konu, isimde özetlenmiş. Piyes orta... Orta bir eserde sivrilmek güç. Onun için oyun da âhım şâhım değil... Gözler, Yassıadadan birkaç günlüğüne - bir de evleri olduğunu hatırlayıp gelen - hâkimler heyetindeydi. Onlar?.. Gülmeğe çalışıyorlardı, sahnede olup bitene!..

İçime gam çöktü: Yassıada dâvâları selâmetle bittikten sonra, içlerini ıssız hissedecekler diye... Vazifeleri onları günlük yaşayıştan ayırıyordu. Tekrar dönecekler çaresiz dümdüz hayata... Ben bu dümdüz, bu hantal yaşayışın tam içindeydim de ne felâket olduğunu bilirim.

Salonda seyirciler tatlı tatlı gülüyorlardı kolay esprilere! Ve ben de insanlara gülüyordum: İnsanlar gülebiliyorlar diye!

Biraz da acıdan :

Şimdi acı bir konuya dokunacağım. Kaç zamandır dokunmak istiyordum. Hasan Polatkan'ın küçük kızı kaç zamandır mektebinden yüzü sapsarı dönüyormuş. Çocuklar eza cefa ediyorlarmış kendisine!

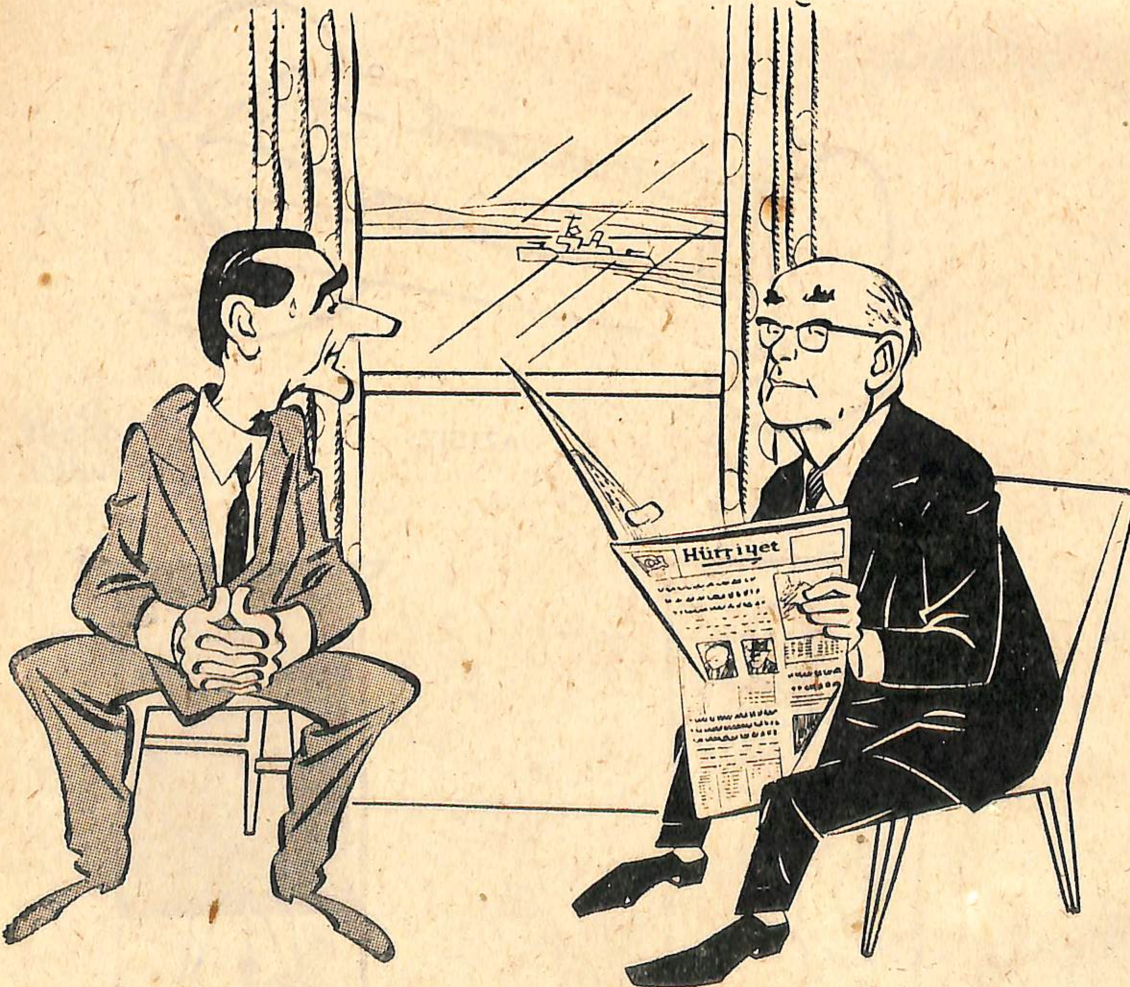
Adnan Menderesin oğlu Aydın da Robert Koleje artık devam etmiyormuş. Neden mi?.. Aynı sebepten o da... Yok, yok, çocuklar büyüklerden soluk almasalar ne eza ederler, ne cefa...

Politikadır bu... İhtilâldir bu... Mahkeme görülür, ceza verilir! Ama ceza verilir verilmez bütün öfkeler, hınçlar dinmeli... Orman yasası böyledir!.. Siz hiç Kipling'i okudunuz mu?.. Okudunuz elbet... İnsanların yasası da hiç olmazsa vahşî ormanların yasası kadar «küçüklüksüz» olmalıdır...

Çocuklar suçsuzdur. Zaten suçsuz oldukları birçok şeyin cezasını çekmektedirler öksüz öksüz!... Onlara dokunmıyalım!.. Dokundurtmıyalım!..

Nimet ARZIK

Yassıada tutuklarından Neclâ Tekinel bir oğlan doğurdu. (Gazeteler)

— Bizim Neclâ bir oğlan doğurmuş...
— Ne mutlu ona... Ben her gün dokuz doğuruyorum!...

Serap!

Deli Olmayınca Veli Olunmaz!

Şimdi de başımıza bir Helvacı Baba derdi çıktı. Dirilerden artık umutlarını kesen birtakım zavallılar, Şehzadebaşı camiinin avlusundaki gelişi güzel bir mezara «Burası Helvacı Babanın türbesidir!» diye akın akın gelip helva bırakıyorlarmış.

En yetkili din adamları, hocalar, müftüler;

— Burası herhangi bir mezardır. Helvacı Baba diye biri yoktur! Diyorlar, ama kimseye anlatamıyorlar.

Bir gece yarısı polisler, kimse görmeden bu mezarı toptan kaldırıp başka yere götürmüşler, yine olmamış. Ziyaretçiler bu sefer mezarın yerine geliyorlarmış.

Polis koymuşlar ki, ziyaret önlensin, yine olmamış. Helva tenceresini kapan çarşaflı, mantolu, tayyörlü hanımların akınını yine durduramamışlar.

Anadolu'yu gezmiş dolaşmışsanız, her yol üstünde, her uğrakta, her durakta birkaç yatır, birkaç baba, birkaç dede türbesi görürsünüz. Bunların bir takımı da, öleli daha birkaç yıl olmuş delilerdir, bayağı bildiğimiz deli...

Delinin evliyalık gerekçesi de halkın dilinde şöyledir:

«Deli olmayınca, veli olunmaz!»

Demek ki, evliyanın yolu delilikten geçiyor. Bunun hayatta da böyle olduğunu gördük. Halk Menderes'i boşuna mı siyasî evliya yaptı. Onca deliliğin sonu elbet böyle bir evliyalıktı.

Bir yurt gezisinde uğradığım ilçelerden birinde böyle bir yatır vardı. Adı bilmem ne baba, unuttum. Bu adam üç-dört yıl önce ölmüş. Zavallı, zararsız bir deli imiş. Çocuklar arkasından taş atar, büyükler alay eder, kızdırırlarmış. Zararsız deli ölünce, birden evliya oluvermiş, adı da bilmem ne babaya çıkmış.

Hele cuma günleri, yatır bilmem ne babanın türbesi, kadınlarla dolar, taşarmış.

İlçede çok şakacı birisiyle tanışmıştım. Bu adamın karısı bir cuma sabahı hazırlanmış, çarşaflanmış. Kocası:

— Hanım nereye? diye sormuş.

Kadın da;

— Bilmem ne babaya ziyarete gidiyorum! demiş.

Adam:

— Vazgeç, bugün gitme, başka gün gidersin... demiş.

— Neden?

— Bırak, sorma!. Başka bir gün gidersin... demiş.

— Canım neden? Bugün mübarek cuma...

— Hanım, gel bugün gitme...

— Söyle sebebini...

— Sebebini söyliyemem, ayıp olur...

Kadın direnmiş, kocası dayanmış. Sonunda karısının sorularına dayanamıyan adam:

— Peki söyliyeyim, demiş, bugün cuma, şimdi babanın türbesi avrat pazarına dönmüştür. Zavallı fakir deli hangi bir karıya yetişecek? Başka bir gün de senin gönlünü alıverir!..

Tabii böyle üstü kapalı değil, açıkça söylemiş. O ilçede bu lâf kahvelerde dilden dile dolaşıyordu.

Ama ondan sonra ne olmuş? Kadınlar bilmem ne babayı eskisinden daha çok ziyaret etmişler.

Tokad'ın Turhal ilçesinin Kat köyünde bir Kat yatırı var. Bu yatırın yeri bile bilinmiyen türbesini her yıl açık arttırma ile, en çok arttırana kiralıyorlar. O kiracı da, ziyarete gelenlerden para sızdırıp kazanıyor.

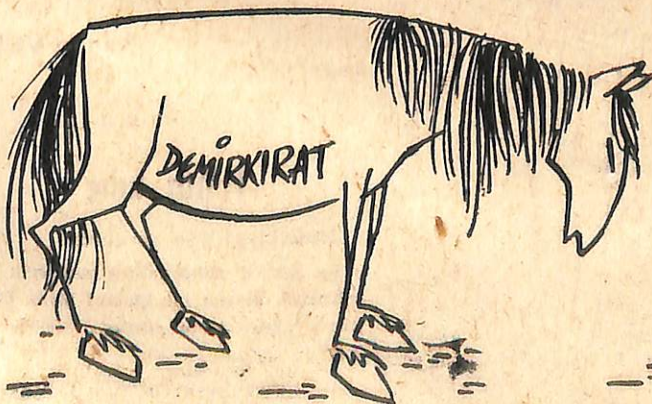
Benim gittiğim zaman, kim olduğu, mezarı bilinmiyen yatırın yıllığı on bin liraya kiralanmıştı. Gazetede: «Bu ne rezalettir... Hani biz lâik bir devlettik! Vali uyuyor mu?» diye uzun bir yazı yazdım. Bir de duydum ki, bu yazı reklâm olmuş, ertesi yıl yatırı 18 bin liraya kiraya vermişler. Bunun üzerine daha ağır bir yazı yazdım. Bu sefer reklâm daha büyük olmuş, yatırın yıllık kirası 23 bin liraya yükselmiş. Ondan sonra bu konuda yazmaktan vazgeçtim. Ben «Ne rezalet!..» diye yazdıkça, yatırın kirası artıyordu!

Korkarım, Helvacı Baba da öyle olmasın. Ben şimdi Helvacı Baba mezarını bekleyen adamı merak ediyorum. Adam helvaları atıştıra atıştıra, kulağından kuyruk sokumuna, baştan aşağı helva olmuştur. Kimbilir, bakınca, adam mı, adam biçiminde helva mı belli bile olmaz.

Bana öyle geliyor ki, bu işler iyice gevşemiş, Dünkü gazetelerden birinin birinci sayfasında, Helvacı Babaya koşan kadınların resmi vardı. Saydım, kırk dört kadın... Ve bu iş, polise rağmen bir türlü önlenemiyormuş. Siz buna inanır mısınız?... Tavşana kaç, tazıya tut denilmiyorsa, böyle iş olmaz.

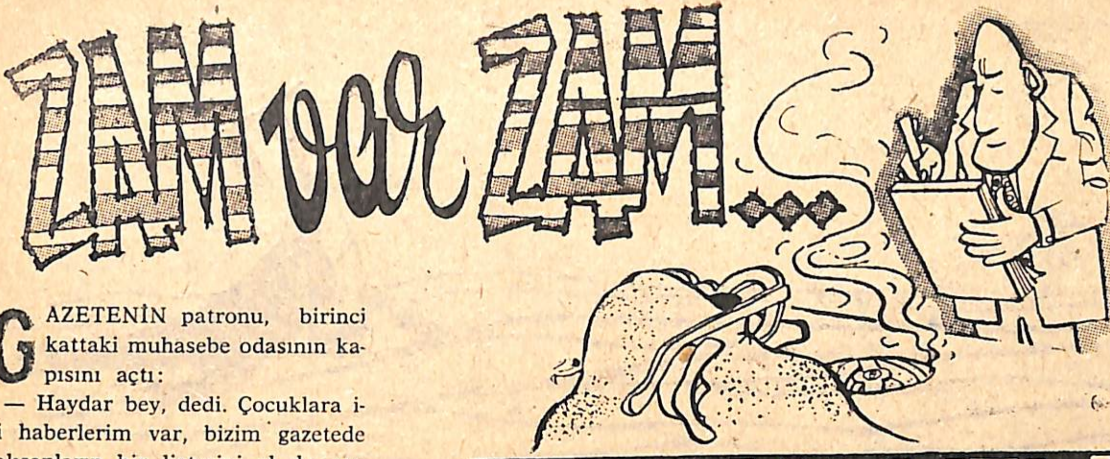
Aziz NESİN

Yeni kurulan partiler, eski Demokratlardan faydalanmak istiyorlar! (Gazeteler)

— Geh, geh, geh!...

GAZETENİN patronu, birinci kattaki muhasebe odasının kapısını açtı:

— Haydar bey, dedi. Çocuklara iyi haberlerim var, bizim gazetede çalışanların bir listesini al da, yukarıya benim odama kadar geliver.

Muhasebeci Haydar beyin biraz yüzü gülümsedi. Alelacele bordroyu çıkarıp çalışanların listesini yaptı. Ceketinin önünü ilikliyerek merdivenleri üçer beşer atlayıp patronun odasına geldi. Başıyla patronu selâmladı:

— Getirdim efendim...

Patron, başını arkaya doğru çekip, gerdanındaki çizgiyi ikiden üçe çıkardıktan sonra:

— Hakları çocukların, hakları, dedi... Bunca senedir çalışıyorlar. Bari artık bu sefer yüzleri gülsün yavrucakların... Bak Haydar bey, iyi dinle beni... Bizim gazetemiz muhalefet gazetesidir. Tam on sene Demokrat çetesiyle çarpıştık. Ama sonunda yıktım onları... Bizim gazeteye bilirsin, on sene içinde santim resmî ilân verilmedi. Ama şimdi hakkımız değil mi?...

— Elbette hakkımız beyefendi...

— İhtilâli ben yapmışım, nimetini de göreceğim elbet... Ama bu arada bizim gazeteci arkadaşları da unutmak, vicdana sığmaz. Eh, onlara da bir zekât vermek lâzım... Resmî ilân bollaştığı için, hakkettiler bu zekâtı bizim çocuklar...

— Tabiî beyefendi...

— Oku bakalım şu listeni... Kimler var içinde?...

— Okuyayım beyfendi... En başta Hilmi Yücesaz var...

— Şu bizim Çopur Hilmi mi?... Yazı İşleri Müdürü?... Yok canım, o hergeleye yüz sefer söyledim... Şu içkiyi bırak dedim... Maaşını alır, gider meyhaneye yatırır. Duyduğuma göre parasız kalınca mavi ispirto da içiyormuş... Yok kardeşim, yok... Bizim meyhaneciye verecek paramız yok... Sil onu...

— Başüstüne beyfendi...

— Ondan sonra kim geliyor?...

— Burhan Tansel...

— Şu bizim Topal Burhan mı?...

— Evet beyfendi...

— O Burhan'a da çok kızıyorum son zamanlarda... Herife, fakirdir diye acırsın. Başına mazarratlık gelir. İlk siftah bir gece kondu yaptırdı. Sonra duydum, onu ikiye böldürmüş. İki oda yapmış... Daha sonra da iki odayı dörde bölmüş. Birinde kendi oturup, öbürlerini bekârlara veriyormuş. Herif gazeteci değil, yahudihane müdürü sanki... Şimdi ona bir zam yapacaksın, gidip bir gecekondu daha dikecek... Bir yahudihane daha açacak. Gazetecilik ticaret işi değildir Haydar bey... Gazetecilik şerefli bir iştir. Paraca sıkıntılı iştir. Ticaret olmaz bu meslekte... Sil sen onun adını da...

— Başüstüne efendim...

— Sonra kimin ismi geliyor?...

— Hakkı Yetmez...

— Hangi Hakkı?...

— İstihbaratta çalışıyor. Polis muhabiri...

— Haaa, şu bizim Uyuz Hakkı... Ben onun için iyi şeyler duymadım. Biz onu polis sahasına verdik, namuslu çocuktur diye... Ama duydum ki, polisde muamele takip ediyormuş. Şunun bunun işini yapıp komisyon alıyormuş. Bunlar ne kendi adlarını, ne de gazetenin şerefini düşünmezler. O komisyonculuk yaptıktan sonra, zammı ne yapacak. Parasını çıkarıyor o işten... Sen onun adını da sil listeden...

— Peki efendim...

— Sonra kim var?...

— Şemsi Destekman var...

— Ha, şu bizim fedai Şemsi... O çocuk bizim için çok fedakârlık yaptı doğrusu... Hepimizin yerine hapse o girerdi. Hani inkılâp olmasaydı, 677 sene 11 ay hapse mahkûm olacaktı yavrucak... Bereket inkılâp oldu da paçayı ucuz kurtardı. E artık antidemokratik kanunlar da yürürlükten kalktığına göre, Şemsi için de bir tehlike kalmadı demektir. Haftada iki gün matbaasına uğrayıp, ay başında parasını alacak, bey gibi yaşıyacak... Öyle olduktan sonra ona ne diye zam yapalım?... Sil onu da...

— Hay hay efendim...

— Sonra kimin ismi var listede?..

— Hayri Candan?...

— Hangi Hayri bu?... Çingene Hayri mi?...

— Spor servisindeki Hayri...

— Ha, anladım... Çok terbiyeli çocuktur o... Severim o hergeleyi... Hem çalışınca da candan çalışır. Ötekiler gibi şişirme iş yapmaz... Ona münasip bir zam yapalım bence... Yaz çocuğa 100 lira... Sevinsin yavrucak... Zaten ailesi de yeni doğurdu. Bebeğin gıdaya ihtiyacı vardır... Haaa, dur... Onun bir de kaynanası varmış. Hiç geçinemiyorlarmış... Sen ona 100 değil, 150 lira yaz da 50 sini götürüp kaynanasına versin. Karı dilini tutarsa, çocuk da evinde rahat eder, 150 yaz ona...

— Başüstüne efendim...

— Başka kim var listede?...

— Celâl Tahir var...

— Hangi Celâl?... Üçkâğıtçı Celâl mi?...

— Magazin servisindeki Celâl...

— Bak, ben o Celâl'e çok kızıyorum hani... Buradan çıkınca doğru Lüleci Bekir'in kahvesine gider, akşama kadar aznif oynarmış, fitil oynarmış, pişpirik oynarmış... Gazeteci dediğin biraz kendini kollamasını bilmeli... Kahve masasından kalkmıyan adamı ben yarın Vali'nin karşısına nasıl çıkarırım?... Bu bizim gazetenin haysiyetine de dokunur. Zaten o Celâl hergelesine söyleyin, ya kumarı bıraksın, ya da gazeteciliği... Sil onu da...

— Başüstüne beyim...

— Şimdi söyle bakalım, kimlere zam yaptık?...

— Yalnız Hayri Candan'a yaptınız efendim...

— Yalnız Hayri'ye mi yaptık?...

— Evet efendim...

— Yahu Haydar bey, iyi olmadı bu iş...

— Neden beyfendi?...

— Öyle ya, şimdi öteki çocuklar bunu duyarlarsa gazetenin içinde kazan kaldırırlar. «Ona zam yapıldı da niçin bize zam yapılmadı?» diye kıyameti koparırlar... Yok Haydar bey kardeşim, yok... Olmaz... Ben gazetemde ikilik istemem... Bir gazetede ikilik çıktı mı o gazetenin ömrü belli oldu demektir İyi bir patron gazetesinde ikiliğe meydan vermez. Onun için sil Hayri'yi de...

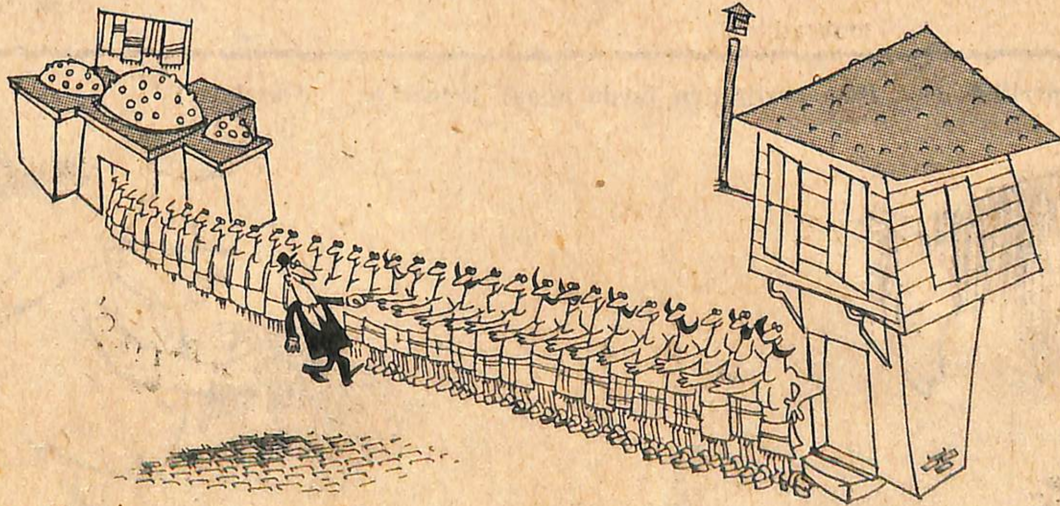
— Başüstüne efendim...

— Haaaa, şimdi oldu işte... İnersin aşağıya... Muhasebeye verirsin bu listeyi. Önümüzdeki aydan itibaren bu listeye göre maaşları ödersiniz... anladın mı?...

— Anladım efendim...

— Haydi güle güle...

Adnan VELİ

Bir vatandaş hamamdan çıkıyor...

※

Tahta kılıç

İsmet Giritli'ye sordular:

— **Yedek subay öğretmenlerin üniforma giyme isteklerini Millî Eğitim Bakanı kesip atmış... Ne dersiniz?**

— **Elbet kesip atar... Tahtakılıç bu!...**

deneme

Kısa Hikâye

HİLMİ bütün çapkınlıklara tövbe etmiş, ölünceye kadar hiçbir kadına karşı yan bakmıyacağına dair karısı Leylâ'ya kati söz vermişti. Ve hakikaten bir senedenberi her akşam muntazaman evine geliyor, ceplerinde aşk mektupları filân bulunmuyordu. Leylâ, kocasının bu halinden çok memnundu, kendini dünyanın en mesut kadını sayıyordu. Fakat geçen Ekim sonlarına doğru Hilmi bir akşam Osmanbeye yalnız başına gelirken karşısına eski göz aşinalarından biri çıktı ve zihnini altüst etti. Vakıa o, önce konuşmamak, hiç aldırmadan geçmek istedi, istedi ama, kadın süzülerek Hilmi'ye sokuldu, gayet kibar ve işveli bir tavırla ona bir takım tatlı ve iğneli sitemlere, insanın içini gıcıklıyan serzenişlere başladı.

Hilmi, bunları hem dinliyor, hem de birdenbire karısı çıkıp da kendisini yabancı biriyle görürse diye çekiniyordu. Nihayet istemiyerek:

— Şöyle yürüyelim!

Dedi ve yürüdüler...

★

O gece Leylâ yemekte kocasına soruyordu:

— Bu akşam yanındaki kadın kimdi?

Hilmi afalladı:

— Hangi kadın?

— Şişli'den yanyana geçtiğiniz kadın!

Hilmi'nin şaşkınlığı arttı. Kekeliyerek inkâra yeltendi, fakat Leylâ, gözleriyle gördüğünü söyleyip kadının tepeden tırnağa kadar şeklini, biçimini tarif edince işi tevile yeltendi:

— Karıcığım, sana hiyanet etmiyeceğime dair söz verdikten sonra, emin ol ki şimdiye kadar hiçbir yabancı kadınla temas etmedim. Bu akşam yanımda gördüğün kadın ise sırf seni tecrübe içindi. Bakalım Leylâ, beni hâlâ eskisi gibi fazlasiyle seviyor mu, sevmiyor mu, beni hâlâ başka kadınlardan kıskanıyor mu, kıskanmıyor mu? diye yaptım!

Leylâ, kocasının bu beceriksiz yalanına güya kanar gibi göründü ve mesele sözde örtbas edildi!...

★

Bir gece, âdeti hilâfına klüpten erken dönen Hilmi, evin kapısından içeri girer girmez şaşaladı. Çünkü yukarıdan yabancı bir erkek sesi geliyor ve karısının fıkır fıkır gülerek söylediği çapkın, manidar sözleri işitiliyordu. Ayaklarının ucuna basarak usulca çıktı, oda kapısına geldi, gözlerini anahtar deliğine uydurdu. Bir dakika kadar içerisini gözetledi ve daha fazla tahammül edemiyerek kapıya bir tekme indirip top gibi odanın ortasında gürledi:

— Bu ne rezalet Leylâ?

Leylâ, hiç istifini bozmadan cevap verdi:

— Şu gördüğün erkek sırf seni tecrübe içindir... Bakalım, Hilmi beni hâlâ eskisi gibi fazlasiyle seviyor mu, sevmiyor mu? Beni hâlâ başka erkeklerden kıskanıyor mu, kıskanmıyor mu? diye yaptım!...

AKBABACI

— Müdür beyefendi, on beş gün izin istiyorum. Yerime arkadaşımı bırakabilir miyim?...
— Yalnız on beş günlük mü?!...

KÖYDEN SESLER :

Dam üstünde saksağan!

Duydunuz mu bir yedeksubay-öğretmen arkadaşa millî eğitim memuru ne demiş? «Siz tahsillisiniz, kurttan korkmazsınız.»

Oh ne iyi, ne iyi! Kurt mu çıktı karşına? Çıkaracaksın defteri kalemi, başlıyacaksın bir fizik problemi çözümüne. Bir bakmışsın kurt tabanları yağlamış kaçıyor.

Daha beteri, domuz, ayı falan mı çıktı? Ondan kolayı yok! Cebirdeki limitler, türevler, fonksiyonlar ne güne duruyor?. Öyle zor problemlere dalmayın ama... Hayvancıkların ödleri patlar. Onlara da günah.

Benim niyetim ne biliyor musunuz? Einstein'in izâfîlik teorisini iyice belleyip Afrika'ya arslan kovalamağa gitmek..

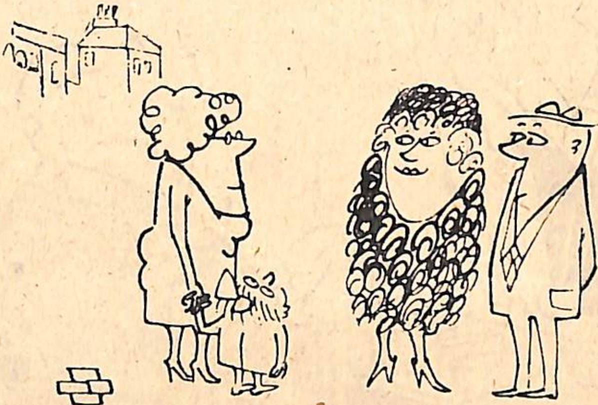
YAZISIZ!

Haftanın Karikatürleri Haftanın Karikatürleri Hafta

TONGUÇ

Haftanın Karikatürleri Haftanın Karikatürle

TİYATROLARA KARŞI HALKIN İLGİSİ ARTTI

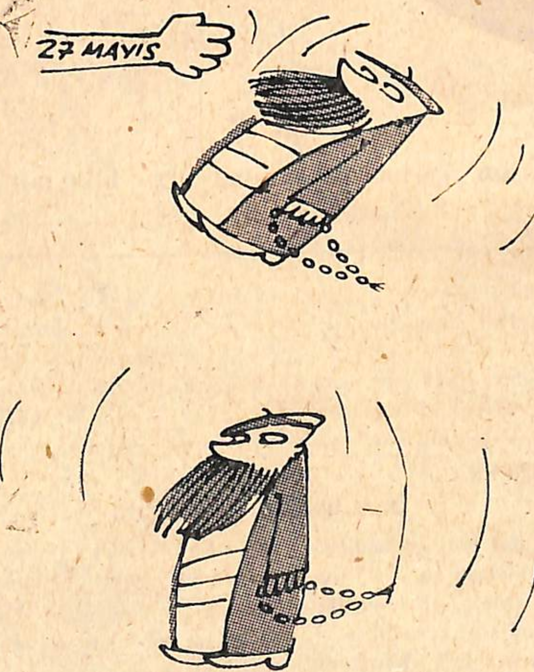
—BİZ Mİ, ŞEHİR TİYATROSUNA GİDİYORUZ YA SİZ?
—BİZ DE YASSIADAYA!

MÜSTEHCEN FİLİM OYNATAN DÖRT KİŞİ YAKALANDI

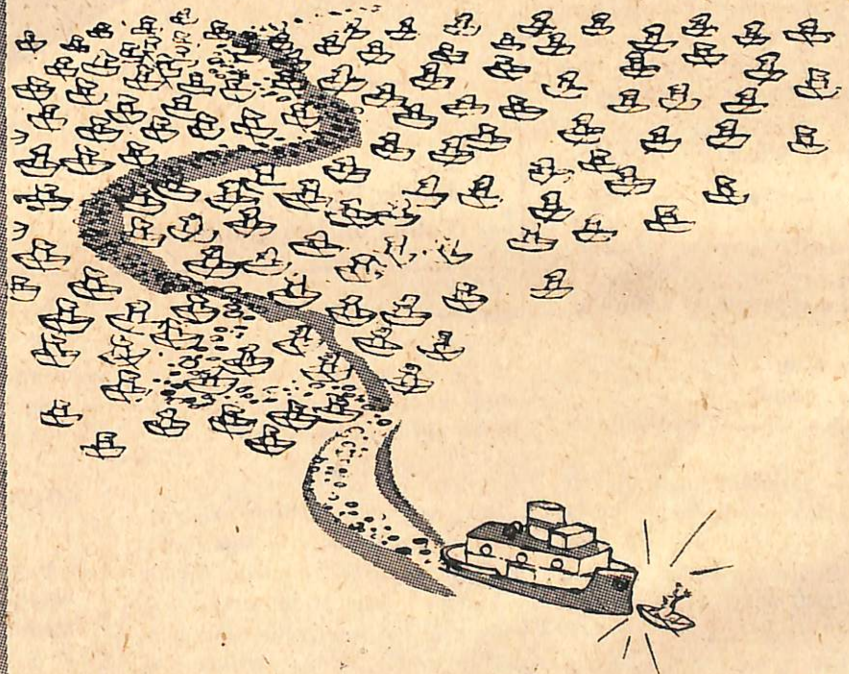
— SENİNKİ YİNE FİLİM SEYRETMEĞE GİDİYOR GALİBA!..

GERİCİ HAREKETLERE ŞİDDETLE KARŞI KONACAK!

HACIYATMAZ!

KALENDER VAPURU BİR BALIKÇI SANDALINA ÇARPTI

YAZISIZ!

KÖYLÜYE AĞAÇTAN EŞYA YAPMA SAN'ATI ÖĞRETİLECEK!

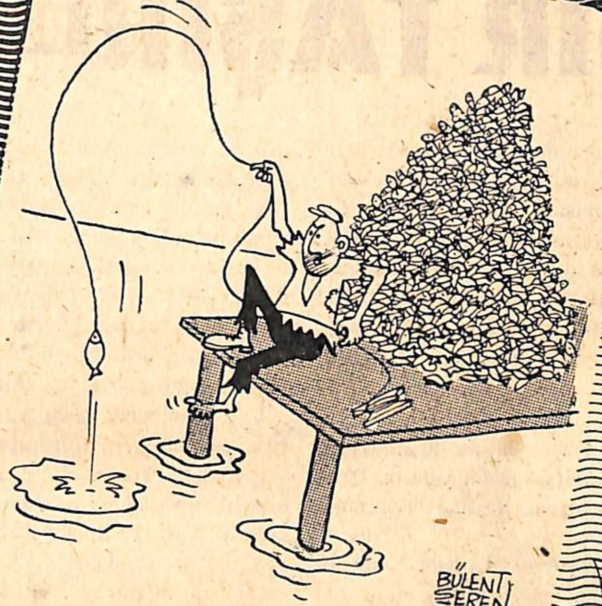

YAZISIZ!

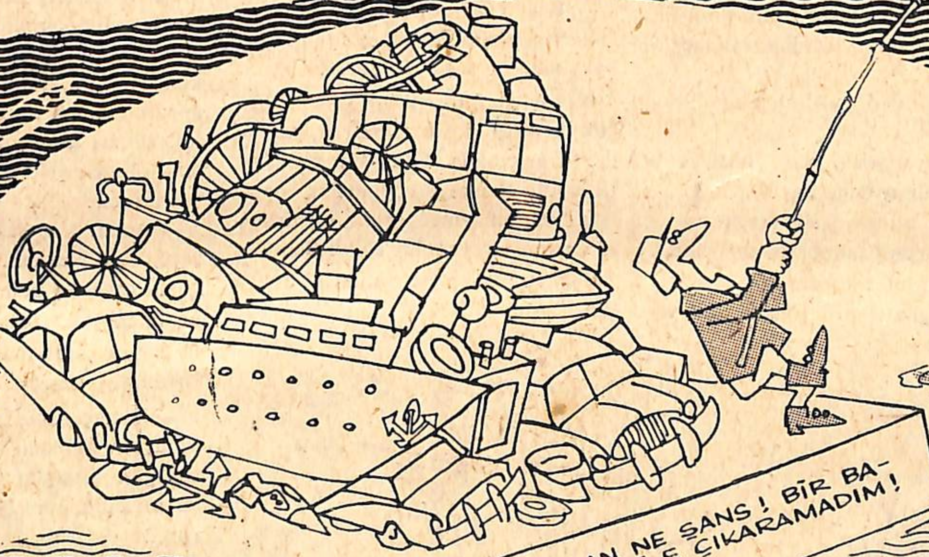
Bu BALIK Başka BALIK

HAMSİ KOYDUM TAVAYA, BAŞLADI OYNAMAYA...!

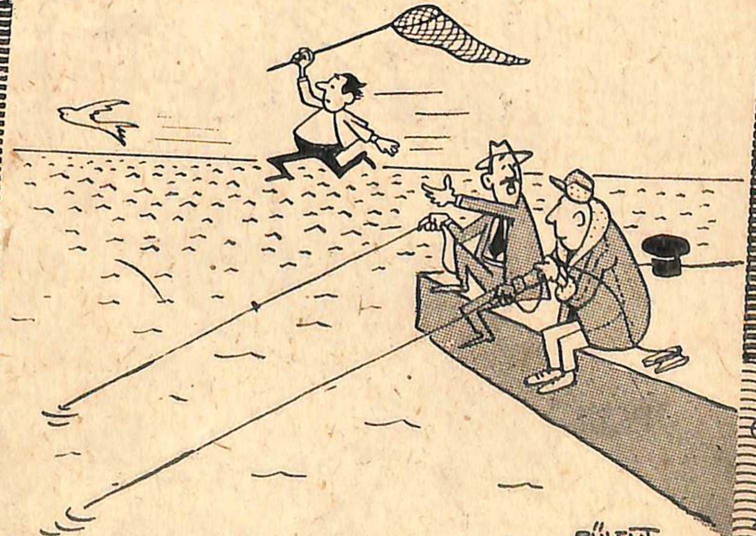
—HAY ALLAH KAHRETSİN... PABUCUM YİNE ÇIKMADI!

—ULAN NE ŞANS! BİR BALIK BİLE ÇIKARAMADIM!

BALIK ADAM!

—HA, O MU? KIRLANGIÇ BALIĞI AVCISIDIR!

ERKEK OLAN SIR TAŞIR

Hüseyin Korkmazgil

YEDİ yıldır amele çavuşluğu yapıyordu. Kazanıyordu kazanmasına, ama ne çıkar? Yedi yılda yetmiş defa dayak yemiş, yetmiş bin defa anasına avradına sövülmüştü. Bu bizim insanlara yaranmak çok zordu. İşçiyi tutsa, patrondan yiyordu paparayı. Patronu tutsa, işçiden yiyordu. Artık burasına gelmişti...

Bir gece yüzü elinde düşünürken bir hemşerisi çıkageldi yanına. Oturup bir hayli dertleştiler. Sonunda hemşerisi:

— Bana kalırsa git, dedi. Namusu kan temizler arkadaş. Ben bunu duyalı çok oldu, fakat sana söylemedim. Yine de benden duymuş olma, neme gerek.

Pırpır'ın gırtlak kemiği inip çıktı.

İki gün sonra hesabını kesip memleketin yolunu tuttu. Üç - beş gün dinledi sağı solu. Evet, doğruydu hemşerisinin dedikleri. «Ulan Düdük Nuri, senin kanın bana helâl!» dedi içinden. Vuracaktı, bozmuştu aklını. Tren düdüğü gibi öttürecekti Nuri'yi. Sonra da karısını kesecekti. Elbet o yargıçlarda da vicdan vardı.

Önce bir saldırma yerleştirdi koltuğunun altına. Onu yeter görmedi, bir de tabanca yakıştırdı. Adım adım kollamağa başladı Düdük Nuri'yi. Aradan iki ay geçti. Bir türlü fırsatını bulamıyordu. Fakat iki aylık öfke, öc ateşi, kupkuru kurutmuştu Pırpır'ı. Ne çalışıyor, ne yiyor, ne de uyuyordu. Bir gün çok sevdiği bir arkadaşıyla içiyorlardı. Pırpır, gözyaşlarını tutamadı:

— Hasan, dedi, seni kardaş bilirim. Senden sır çıkmıyacağına güveniyorum. Yemin et Hasan, kimseye demiyeceğine yemin et. Ben o Düdük Nuri'yi temizliyeceğim arkadaş!

Çıkarıp tabancayı ve bıçağı gösterdi.

— Bir fırsatını bulursam...

Hasan ürktü birden:

— Yapma Pırpır, dedi. Yazık edersin kendine. O belâsını bulur nasıl olsa, ama senden bulmasın. Elbet bir otobüs yolculuğu yapacaktır...

Hasan ne dediyse dinletemedi. Sonunda:

— Ne yaparsan yap, dedi, ben duymuş olmıyayım da...

— Eğer kimseye söylersen...

— Söylersem namussuzum yahu... Sen beni kim sanıyorsun?

Birkaç gün sonra Hasan, çok yakın arkadaşı Tahir'le karşılaştı. Kolkola bahçeli kahveye girdiler. Şuruplar Tahir'dendi. Ayrıca Hasan'ı, pazar günü yapacakları eğlenceye çağırıyordu. Bir süre oturduktan sonra kalktılar. Hasan koluna girdi Tahir'in:

— Bak, eğer kimseye söylersen namussuzsun Tahir...

— Neyi be ağbi?

— Lâf aramızda, Pırpır Ali Düdük Nuri'yi vuracak. Sakın kimseye çıtlatma haa!

— Demek öyle ha? Vay anasını!...

— Bak, eğer söylersen...

— Şerefsizim söylemem yahu! Erkek olan sır taşır be Tahir.

Birkaç gün sonra bir gece Tahir, çok sevdiği dostu Cemil'in yanına düştü sinemada. Film, bir gangster filmiydi. Bankayı soymuşlar, paraları bölüşemeyince çekip birbirlerini vurmuşlardı. Tahir eğildi Cemil'in kulağına, bir şeyler anlattı. Sonra da:

— Bak, eğer kimseye söylersen... diye kolunu çimdikledi.

— Namussuzum söylemem yahu, bana ne? Canları cehenneme...

Çıktılar sinemadan, yol boyunca hep bunu konuştular. Ayrılırlarken Tahir:

— Şerefsizsin eğer birine söylersen, dedi.

— Şerefsizim söylemem yahu, amma adamsın be!

O gece karıcığı çok cömert davrandı Cemil'e. Cemil borçlanmayı sevmezdi. Gel gör ki aybaşına da daha çoktu. Nasıl etsindi de bu sımsıcak, bu sımsıkı bağlılığı karşılıksız komasındı? Hem kocasını aldatan kadınlar için de güzel bir dersti bu. Gecenin sessizliği içinde Tahir'in kendisine anlattıklarını o da karıcığına anlattı. Sonra da:

— Sakın söyleme kimseye haa, dedi. Nemize gerek bizim?

— Aaa, aşkolsun vallahi Cemil. Şimdiye kadar hangi sırrını söyledim ayol? Yaa, demek vuracakmış ha? Yazık...

— Canları cehenneme. Ama sakın haa...

— Aaa, annemin ölüsünü öpeyim ki söylemem.

Cemil, karıcığının bu andını minik bir öpücükle mühürledi.

Sabahleyin file elinde pazara çıkan Nermin, halası kızı Gülnaz'ı gördü. Hemen ayaküstü iki lâf ettiler. Onları konuşurken gören, mutlaka ölüden geldiklerini sanırdı. Ayrılırlarken:

— Aman kız, sakın söyleme kimseye, dedi Nermin. Sen yabancı değilsin diye söyledim. İkimizden başka bilen yok. Bana da Cemil anlattı. Sonra şahit mahit yazarlar da... Di mi ya? Nemize gerek ayol?

— Vah çenesiz... Ben sen miyim ki ayol? Nebahat'ın Kâzım'la kırıştırdığını bildiğim halde, hiç kimseye söyledim mi? Neme gerek, şekerim...

Gülnaz, akşam kocasını kapıda karşıladı:

— Ah Şakiiir, duydun mu ayol?

Şakir efendi kaşlarını çatıp dikildi:

— Duydum ya... Duymaz olur muyum? Hep senden oldu...

— Kim söyledi ayol? Cemil mi?

— Ne Cemil'i hanım, ne Cemil'i! Radyo söyledi...

— Radyo mu? Ah anneciğim, üstüme iyilik sağlık! Nerden duymuşlar ayol?

— Hıh, al sana bir deli daha! Bakanlık bildirmiş hanım, Bakanlık... Sana dedim ki birkaç torba alıp atalım bir köşeye. Şu banyoyu yaptırırız dedim.

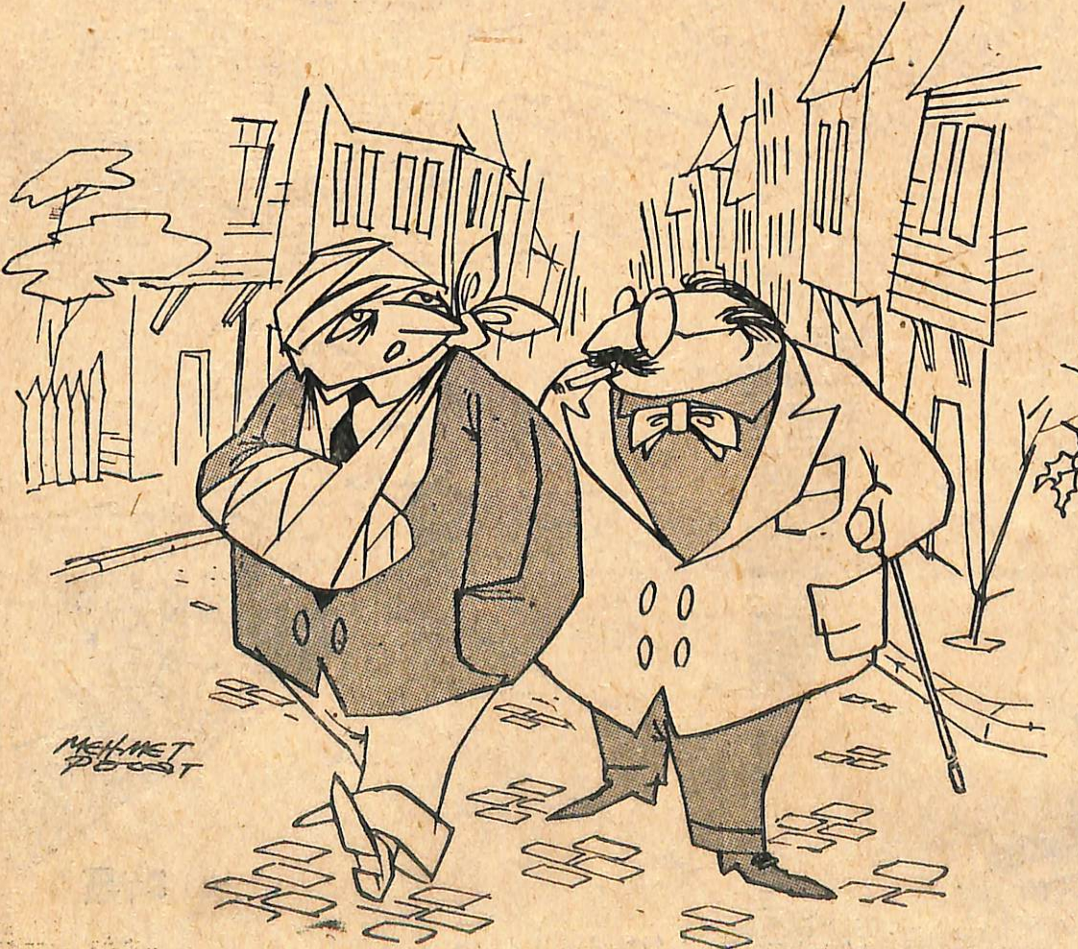
Gülnaz oracığa oturdu, gözlerini yumdu:

— Ah, ödüm koptu! Çimentoyu mu diyorsun sen?

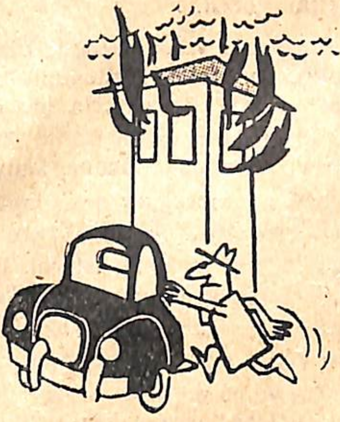
— Tabiî ya... Şeker de öyle.

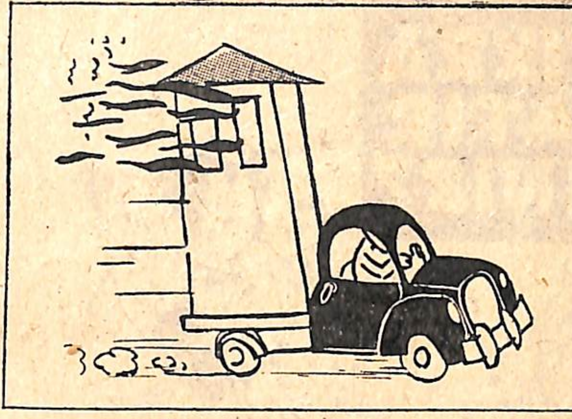
— Ayy, çimentosu batsın ayol! Ben onu demiyorum. Pırpır Ali var ya, hani şu Ayşe'nin kocası...

— Ee, ne olmuş, doğurmuş mu?

— Sana evlendiğimi kim söyledi?!

İngilterede kullanılan seyyar evler çok pratikmiş.. (Gazeteler)

— Ayol, Düdük Nuri'yi vuruyormuş...

— Yaa? Kaç gündenberi?

— Uff, sana da söz söylenmez ki zaten. Ama sakın o Rahmi efendiye falan açayım deme. Zevzeğin biridir o.

Gerisini odada konuştular. Gülnaz şerefli namuslu andlar içirdi kocasına.

İki gün sonra öğle yemeği için lokantaya giren Şakir Efendi, amcası oğlu Selim'i yemekte buldu. Yemeği birlikte yediler, hesabı Selim gördü. Çıktılar caddeye. Gazeteyi açan Selim:

— Duydun, değil mi? dedi.

— Çoktaaan... Yapar mı yapar, azizim. Pırpır dediğin serserinin biri.

— Ne olmuş Pırpır'a?

— Düdük Nuri'yi vuracak yahu. Haberin yok mu?

— Yok yahu bundan haberim. Kim diyor?

Şakir iyice girdi berikinin koluna:

— Bak, eğer kimseye söylersen...

— Namussuzum söylemem yahu, bana ne? Eee?

Selim, iki gün sonra berberdeydi. Berber Zihni, Selim'in eniştesinin kardeşi oğlunun kaynatasının yeğeninin kocasıydı. Önce Zihni kendisine yüksek sesle gizli bir şeyler anlattı. Sonra da Selim, ona...

— Seni sevdiğim için söyledim, dedi. Sakın ha...

— Yok yahu, söylersem şerefsizim. Neme gerek benim? Ben zaten sevmem ki Düdük Nuri'yi.

O akşam Çilingir Osman'ı traş ediyordu Zihni:

— Pırpır'a tabancayı sen mi sattın? dedi.

— Yok, dedi Osman. Niye sordun?

Berber Zihni bir eksiksiz anlattı duyduklarını. Sonra da:

— Bizden çıkmasın, dedi. nemize gerek? Sakın söyleme kimseye!...

— Biz erkeğiz oğlum, bizden sır çıkmaz. Beni yeni mi tanıyorsun?

Günlerden bir gün Düdük Nuri kilit onartmağa geldi Çilingir Osman'a. Şundan bundan konuştuktan sonra, Osman:

— İyi bir tabanca var, dedi, almak istemez misin?

— Ne yapacağım tabancayı?

Osman, tabancayı mutlaka satmak istiyordu. Bundan iyi fırsat olmazdı. Duyduklarını bir bir anlattı Düdük Nuri'ye. Hemen arkasından da:

— Namussuz şerefsizsin benden duyduğunu söylersen, diye pekiştirdi. Benim başım belâlı arkadaş, neme gerek. Ben seni uyartıyorum. Ayağını denk al.

Düdük Nuri tam bir saat yağdı esti. Çıkarken:

— Boşveeer, dedi, ısıracak it dişini göstermez. Gereğini düşünürüz.

İki saat sonra bir polis, polisçe dokundu Pırpır'ın omuzuna:

— Karakola kadar gelir misiniz?.

Hüseyin KORKMAZGİL

Bir Yarışma Açtık

Hangisi ile Evlenirsiniz?

— 4 —

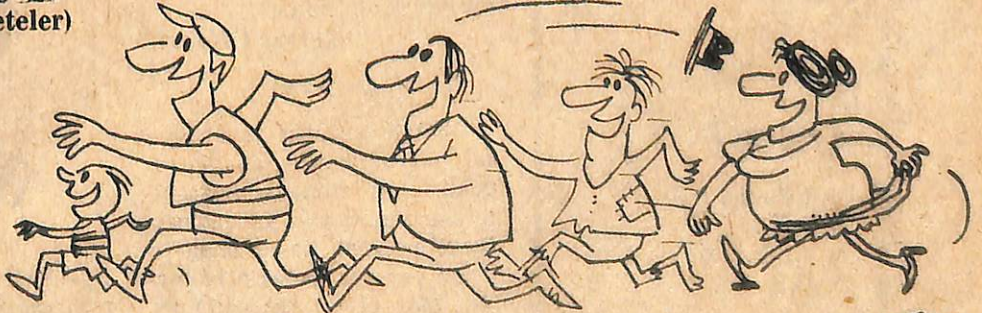

Bayan Neşe Gülveren

Kendisi 28 yaşındayım diyor ama 35 var. Birinci kocası ölmüş. İkincisinden ayrılmış. Bir apartımanı, üç dükkânı, biraz da parası var. Zekâsı az, bilgisi az, sevgisi çok... Uykusuzluğa razı, gücü kuvveti yerinde bir koca arıyor.

Bir tavuğun karnında üç altın bulundu. (Gazeteler)

«Altına hücum!»

— Fıkranın orijinali başka bir şairde... Hoşuma gittiği ve turfanda olduğu için tekrar etmekten kendimi alamadım!...

Feyzi HALICI

At bitti!

Gösterişten fazlasıyla hoşlanan adamın biri, ata binicilikteki ustalığını ballandıra ballandıra anlatıyormuş...

Dinleyenlerden biri, derhal bir at bulup, göster bakalım şu ustalığını demiş...

Adam, acemi, ata binmesiyle atın dört-nala kalkması bir olmuş... Can havliyle, eğerden fırlayan adam son çareyi atın boynuna sarılmakta bulmuş... Kendisini gülerek seyredenlere karşı da bozuntuya vermeden bir taraftan bağırıyormuş:

— At bitti, yeni bir at getirin...

— Benim de çorbada tuzum bulunsun öyle mi?

M. Süleyman ÇAPANOĞLU

Sağırların hikâyesi!

Zenginin biri konağını boyatmış. İş bitmiş amma kafası hep boya ile meşgul. Acaba güzel mi oldu, bir kusuru var mı? Hep bunu düşünüyor.

Evin önünden iki kişi konağa bakmışlar:

— Güzel olmuş, iyi boyanmış!

Demişler. Zengin adam, sağırmış, bu sözü ters anlamış, «çirkin oldu!» diyorlar sanmış. Eşine seslenmiş:

— Kâhyayı çağırt, bir haşlayım. Gelen geçen boyayı beğenmiyorlar!

Demiş. Eşi de sağırmış. Akşama ne yemek pişirtsem, efendi nohut yahni istiyor, aşçıya söyliyeyim, diyerek efendinin yanından çıkmış.

Sofada kızına rastlamış, aşçı ya onunla haber yollamayı düşünmüş. Kız da sağırmış. Aklı fikri gelin olmakta. Anasının siparişini şöyle anlamış: «Seni kocaya vereceğiz, sakallı mı istersin, bıyıklı mı?»

Kız, ağabeyinin yanına gitmiş, şikâyet etmiş: «Beni gelin ederlerse etsinler. Sakallı mı, bıyıklı mı istersin diye sorulur mu?»

Kızın erkek kardeşi de sağırmış. Konağın yanı başındaki kendi malları olan evde oturan kadının kızında gözü varmış. Kızı düşünüyormuş olacak ki kızkardeşinin sözünü şöyle anlamış: «Ya, öyle mi? Komşunun duvarına gece merdiven dayamışım da odasına mı girmişim! Kim söylemiş? Kız mı, anası mı? Gidip öyle bir çatayım ki...»

Fırlamış, komşunun kapısını çalmış, kapıyı açan kadına: «Ayıptır, bana iftira etmeyiniz.» diye söylenmeğe başlamış.

Hikâye bu ya! Komşu kadın da sağırmış. O da sanmış ki, kira istemeğe geldi. Zihni buna saplanarak: «Aman oğlum! demiş. Unuttun mu? Dört gün evvel şu kapının önünde paraları saydım, kirayı verdim. Bizim Kademhayır bacı da gördü.

Hemen bacıyı çağırmış «Bacı! Sen gördün ya! Kirayı verdimdi.» demiş. Bacı da sağır. Nasılsa şeytana uymuş, gebe kalmış. Aklı fikri gebeliğinde. Hanımı, bunu soruyor sanmış. Demiş ki: «A hanımcığım! Bakkala giden ben, kasaba giden ben, zerzevatçıya giden ben. Ne bileyim hangisinden gebe kaldım?»

— Bak şekerim bu fıkrayı sana ithaf etmek istiyorum. Ama bir kahveni içerim!

Ayhan HÜNALP

Yıllar geçti!...

Bir yazar vardı. Gençti. Dinamikti. Dılacandı. Tuttuğunu kopartıverirdi. Bu yazarın bir de büyük tutkusu vardı. Bütün Türkiyeyi, başından sonuna kadar, taşından toprağına dek dolaşmak, görmek, büyük Türkiyeyi alabildiğine yaşamak isterdi. Bu iş için gereken arzusu, gereken zamanı bol bol vardı. Fakat yeteri kadar parası yoktu. Sonra aradan yıllar geçti. Orta yaşa geldi. Türkiyeyi gezip dolaşmak dileğinden en küçük bir eksilme yoktu. Parası da vardı, fakat zamanı yoktu. Derken yaş geldi çattı ve elliyi aştı. Senelerce önceki dinç ve dılacan yazar, ayakları romatizmalar içinde sızlayıp duran huysuz bir ihtiyar oldu. Artık bol parası vardı. Romanları ikinci, üçüncü baskısına kavuşuyor, tiyatro oyunları bütün şehirlerin sahnelerinde temsil ediliyordu. Zaman deseniz alabildiğineydi. Hâtıralarını düşüne düşüne yaşamaktan, piposunu doldurup balıkçı kahvelerinde dolaşmaktan başka hiç bir görevi yoktu. Fakat bol para ile bol zamanın yanında eksik olan bir şey vardı. Arzusu yoktu. Artık ömrünü tamamlamak üzere çekildiği Boğaziçi köyünde karabataklarla martıları seyretmekten başka bir arzu duyamıyordu.

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Geç kalmışız!...

Salamon, müzikten anlar geçinirdi. Bir gün konser sa-

lonuna vaktinden az sonra geldi. Konser başlamıştı. Yerine oturunca yanındakilerden birine sordu:

— Kuzum ne çalıyorlar?

— Beşinci senfoniyi...

— Ne!... Beşinci mi? Amma yeç kalmişiz be!

Nefise ÜNGÖR

Acemi er!

Bölükte, orduya yeni girmiş bir er varmış. Onun, acemi, ayni zamanda fazlasiyle saf olmasından faydalanan öteki erler ne kadar angarya varsa ona yaptırmakla kalmayıp olur olmaz şakalarla zavallıya bir türlü rahat vermezlermiş. Nihayet bir gün öbürlerinden daha insaflı olan biri:

— Arkadaşlar, demiş, biz bu zavallıya çok kötülük ettik. O da bizim gibi insan evlâdıdır. Gelin kendisinden özür dileyelim. Bir daha böyle şakalar yapmıyacağımızı söyleyip gönlünü alalım...

Bu sözler ötekileri de insafa getirmiş. Kalkıp bizimkini bulmuşlar. Yemin billâh ederken bizimki hâlâ inanmazmış:

— Diş fırçamı gaza batırmıyacak mısınız? Koğuşu bana süpürttürmiyecek misiniz?

Diye sorar dururmuş. Nihayet hepsine hayır cevabı aldıktan sonra:

— Sağ olun arkadaşlar, demiş, sağ olun. Bundan sonra ben de karavanayı getirirken içine işemiyeceğim!...

Niçin!...

Zamanında paşalardan biri kıt'alarından birini teftişe çıkar. Paşanın en çok üzerinde durduğu şey makinalı tüfeklerin ucuna takılan ve alev örten huni denen kısmı askerlerin iyi öğrenip öğrenemediği.

Teftiş edilecek bölüğün bunu bilen kumandanı, lev örten huniyi askerce telâffuzda çok zorluk çeken şarklı Mehmetçiklere iyice öğretmiş.

Kıt'ayı teftişe başladığı zaman paşa, bölükte Türkçeyi en az becerebilen Siirt'li bir Mehmetçiğin önünde durarak makineli tüfeğin ucundakini gösterip sormuş:

— Buna ne derler oğlum?

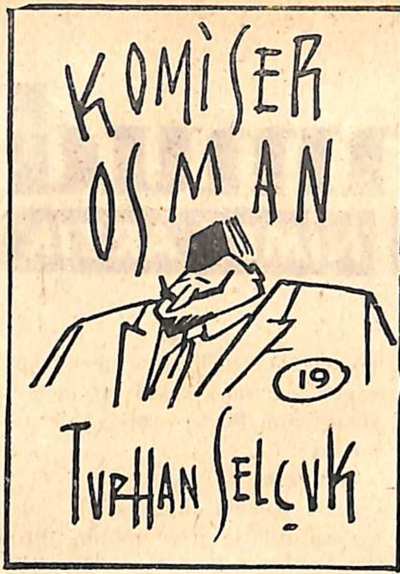
Mehmet, en iyi bildiği şeyin sorulduğuna sevinerek hemen cevap vermiş:

— Alafortanfoni paşam!

Paşa, verilen cevaptan çok memnun, yanındaki bölük kumandanına dönmüş:

— Yüzbaşı, bunun Türkçesi dururken erlere niçin Fransızcasını öğretiyorsunuz? demiş.

Ali SALİH

TİLKİ MUSTAFA KAPATILDIĞI HÜCREDE KENDİ KENDİNİ YEMEKTEDİR. CİBALI KAPILI OSMANIN KOMİSER OSMAN OLDUĞUNU SON SANİYEDE FARKETMİŞ FAKAT BUNU HAZIR OLANLARA BİLDİREMEDEN BİR BIÇAK DARBESİYLE YIKILMIŞTI.

DİĞER TARAFTA ENVER SAMİ PAŞA ADAMAKILLI SABIRSIZLANMIŞTI...

GALATA ZAPTİYE KUMANDANI ABDULLAH BUNU DUYUNCA OSMANI BULMUŞ, ELİNE AYAĞINA KAPANMIŞ, KENDİSİNİ KURTARMASI İÇİN YALVARMIŞTI. OSMAN ONU TESELLİ EDEREK BAŞINDAN SAVMIŞTI: BEKLEMEKTEN BAŞKA ÇARE YOKTU...

O GÜN BİR ASIR KADAR UZUN GELİR OSMANA... İLK DEFA, ÜZERİNE ALDIĞI BİR VAZİFEYİ BAŞARAMIYACAĞI ENDİŞESİ HAKİM OLMAĞA BAŞLAR ONA..

OSMAN ÜZÜLE DURSUN 1.90 BOYUNDAKİ, YILLAR YILI İSTANBUL KABADAYILARINI SİNDİRMİŞ, GÜÇLÜLER GÜÇLÜSÜ YENİBAHÇELİ RAUF, AKŞAMA DOĞRU İSTANBULA GİRMİŞTİ. BAŞTAN AYAĞA KADAR KİN VE HIRS DOLUYDU...

Kürd Mahmud

Roman YAZAN NİMET ARZIK

— 7 —

Damdan düşercesine soruyor:

— «Güldalı, benden ne öğrenmek istiyorsun?...»

— «İçinin ne halde olduğunu!..»

— «Çok acıklı...»

— «Ne zaman normale döner?»

— «Bir bakıma döndüüüüü... Sizlere tekrar yaklaştığıma memnunum. Kürd Mahmud beni çevreme yabancılaştırmıştı!...»

Papatya gene uzaklara dalıyor:

— «Bugün tutukların ziyaret günü» diyor.

— «Gitsene...»

— «İçimden gelmiyor... Artık karşılaşamam... Ben Gülizar Hanım değilim ki kafama sopa yiyip, üstüne sünger geçireyim. İstesem de unutamam... Olmuşu nasıl olmamış edeyim? Sen söyle... Ben sizin aranızdan hiç çıkmamalıydım. Hepiniz, şanlı doğmuş, kuvvetli doğmuş, ince doğmuş insanlarsınız... Bizim aile soyludur: Ederse ancak kendine fenalık eder. Bazan bütün ailemizi gözden geçiriyorum... Eskiden böyle şeyleri düşünmezdim. Iztırap bana düşünmeyi öğretti: Dikkat ettin mi Güldalı, bizim soyda bir tek çirkin insan yok... Etrafımda o yamrı yumru kara böcek gibi ailelere bakıyorum da, dışları ne ki içleri ne olsun diye düşünüyorum...»

— «Biz birbirimizin işine hiç karışmayız ailede... Acaba işlerin bu safhaya gelmesi için ne oldu?... Söylemezsen söyleme. Sormuyorum. Hangi istasyona vardığını daha iyi anlamak için.»

— «Sonrası şu... Kürd Mahmud isimli bir roman... Onun yazılmasına elimden geldiği kadar yardım ediyorum... Herşeyi bütün açıklığıyle anlatan bir roman, bir nevi deşarj orijinal tarafları da var... Benim gizlim yok, benim hatam var, garazsızım da... İntikamımı Tanrıya havale ettim... Onun yolları çok daha korkunç. Eskiden ödetmek için beklerdi. Şimdi o da beklemiyor!... Ben bu zatın yakını olduğum vakitler çok acaip, çok vakışıksız hâdiseler olurdu da ben onları anlıyamazdım kenarından köşesinden bile...

İlk koyduğum şart şu olmuştu, senden utanıyorum amma söyliyeceğim: Benimle yaşadığı müddetçe... Anlıyorsun değil mi?... Zaten seven insan başka türlü yapamaz... Amma onun o kadar sersem tarafları vardı ki, kontrat yapar gibi bu şartı sürdüm, sonradan örselenmiyeyim diye... Peki, dedi... Ay Güldalı çok acayip tarafları var bu maceranın... Bizde, biliyorsun ki sofrada kadeh kaldırmak kadar tabiî şey yok... Ama onun için bir suçtu bu... «Ay bilmem kime kadeh kaldırdınız... Şan, Şeref!... Haysiyet!... Namus!...» Hem onu yatıştırmak için paralanır, hem içimden gülerdim... O kadar görgüsüzdü ki... Bir gün bir kulübe üye olmuştum. Özel bir tören yapılırmış ilk girişte. Müdür yeni üyeyi yanağından öpermiş... Beni de babaca şöyle bir öptü. Kürd Mahmudun rengi balmumu gibi olmuştu. Hiddetini şiddetini görmeliydin... İkide bir böyle şeyler olurdu... Neden acaba kendi görgüsüz, cahil, karanlık çevresinin iki yüzlü, iki dinli kaidelerini eşsiz sanırdı?... Yüz kere kendisine dedim ki: «Siz çevrenizi de seviyorsunuz, eşinizi de... Beni azat edin!...»

Her seferinde sözümü kılıç gibi kesti!

«... Derken efendim o 200 lerden sonra... Sivasa nakledilenler canım, tevkif edildi... Bana kalırsa o hiçbir bakımdan suçlu olamaz. O bir gerilik rejimi değil, turşu bile kuramaz!... Ne yeter derecede hain, ne yeter derecede kurnaz, ne yeter derecede bilgili, ne yeter derecede bilgisiz... Durmadan bana nâmeler döşerdi ve o nâmelerde «aşkını barındıracak billûr kâşâneler bulamaz» dı. Sonra eşine yazdığı —hem de ayni gün yazdığı— mektuplardan bir kaçı elime geçti... Dur sana getireyim...»

Papatya koştu, iki buruşuk mektupla döndü. «Bak» dedi...

Güldalı göz gezdirdi. Hem güldü üzgün üzgün... O Papatya'yı üstün insan sayardı. Bu zavallı bir erkeğin alelâde bir kadına vapmış olduğu muameleydi... Bunun için Kürd Mahmud olmağa, aşiret beyi olmağa ihtiyaç yoktu ki... Amma bunlar aşiret ağalarının vasıflarının başında geliyordu: Küçük küçük ihanetler, zaten hiçbir şeyin büyüğüne güçleri yetmezdi, ihanetin bile!...

Ali'yi hatırladı. O da bu mektupları fütursuz yazabilirdi...

— «Çok iptidaî bir sistemi vardı Kürd Mahmud'un... Suçüstü yakalanınca, suçun tümünü yakalıyana yüklerdi... Zayıf insan böyledir.

Beni suçlandırmağa kalktı! Ben cevap vermeyince harekete geçti... «Siz her gece biriyle yatıp kalkarken, ââââlemler yaparken...» Bu ona avanesinin anlattığıydı. O arada kocan bana gelmişti, kalmıştı... Kuzenlerim gelmiş kalmıştı. Hepsi birbirinden yakışıklı insan güzelleri... Mahalle bunları tabiî dedikodu etmiştir... Kürd Mahmud gülünçleşti, zavallılaştı. Gerçekten dar yerde olduğu için kendisine cevap verdim tekrar... O zaman daha tuhaf birşey vaptı. Dur sana başka bir mektup göstereyim. Böyle yazılar Molyerde yoktur:

Papatyam,

Artık benden şüphe etme. Ben ne yaptımsa sevgiden yaptım. Bizim aşkımız temizdi. Fakat pislikte büyüyen bir çiçek çiğnenmeğe mahkûmdur. Suyun kaynağı berrak olabilir, mecrası bulanıksa o su bulanır! Dedikodu gönüldeki âbideyi yıktı... O şark imparatorluklarını yıkan!... (Papatya burada gülümsiyerek) «Amma büyük lâf» dedi... «Ben o kadar korkunç şeyler işitmiştim ki hakkında, allak bullak olmuştum. Yoksa eve hitaplarım, inan ki kendi kendimeydi. Muhatap mühim değil! (Ciddî ciddî bunları yazabiliyordu Kürd Mahmud...) Aşkımız şimdi olgunlaştı. Olgunlaşması için bu fırtına lâzımmış!...

Beni affediyorsun değil mi hayatım?

Mahmud

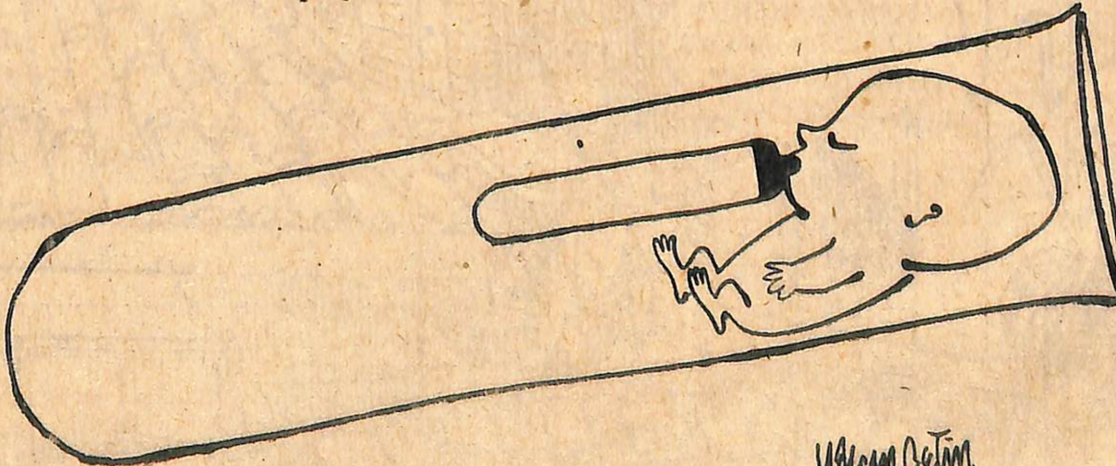
★

Eve de herhalde «eşin Mahmud» diye ağdalı bir mektup yazmıştır ayni gün. Amma artık dikkatliydi, zarfları karıştırmıyordu... Küçümseme aşkı öldürür derler. Sevgim öldü... Bazı düşünüyorum, sen bir omuz silkmesine bile değmezsin Kürd Mahmud diyorum. Değmez de... Âciz, âciz olduğu kadar yırtıcı, yırtıcı olduğu kadar yine âciz Kürd Mahmud...

30 metre ötede, bir zamanlar dünyada en çok sevmiş olduğum insan, hürriyetinden mahrum yatıyor ve ben ne rahat, ne hafifim Güldalı...

Tutukların pencerelerinde ışıklar teker teker sönüyordu. Kürd Mahmud'un bulunduğu yerin damı kapkaranlık bir şeritti, Kürd Mahmu-

Tüp içinde insan yetiştiriliyor. (Gazeteler)

YAZISIZ

Yeni Romanımız ?

Haftaya...

Fahrettin Kerim politikaya girdi... (Gazeteler)

YAZISIZ!

dun içi gibi kapkaranlık...

Balkona üçüncü bir şahıs girmişti. O da yere çömeldi: Bu romancıydı... Konuşmanın sonunu işitmişti

ROMANCI — «Sen ömründe eli kolu bağlı birisine böylesine hücum etmedin!»

PAPATYA — «Öyle insanların hiçbir zaman eli kolu bağlı değildir.»

ROMANCI — «Çok enteresan bir vaka bu... Hayatını her nedense istediği gibi yaşıyamamış. Yalanı özlediği hayat yapmış kendine... Öyle ki, uydurduğu vakalara kendi de inanmağa başlamış artık... Bu yalancılıktan öte bir şey... Onun için iki yol var Ya yalan hayatına devam etmek, ya da öz yaşayışına dönmek: Yalana, karanlığa!»

PAPATYA — «Acaba utanç duyar mı?»

ROMANCI — «Kalben duyar, fakat kaba bir zihniyeti vardır. Dıştan hiçbir şeyi belli etmez... Şarklı budur!»

PAPATYA — «Bu romanı okusa ne der?»

ROMANCI — «Hiçbir zaman kendi hayatının muhasebesini yapmamıştır. Kendini okumak ister elbet... Bu roman beni sardı Papatya... Bakalım herkesi saracak mı?...»

PAPATYA — «Bunu Kürd Mahmud'a borçluyuz. Ona tek borcum bu!... Yalnız çözemediğim bir şey var: Karısıyla yüzyüze geldiğinde ne yapacak?...»

ROMANCI — «Ya tam şarklıdır, yumuşamaz, izahat bile vermez... Fakat tam tamına öyle olacağını tahmin etmiyorum. Senin anlattığın ve benim bildiğim Kürd Mahmud şöyle yapacaktır: «Bu her erkeğin olağan macerasıdır, işte silkip attım» diyecektir. Tabii ağalığına halel gelmesin diye böyle yapacaktır... Seni bu rahatsız ediyor mu?...»

PAPATYA — Yooo... İstediği gibi sıyrılsın zavallı... İstediği küçük veya büyük yalanı atsın... Eğer hayatını hafifletebilecekse, bütün kalbimle izin veriyorum... Bana ne?... Ben Kürd Mahmud'u gümbür gümbür sevdim. Başka bir çevrede yetişseydi bambaşka bir insan olabilirdi. O çevrede, burulmuş bir «hayalci» oldu... Bütün kusurlarına rağmen sıradan bir insan değildi o... İstediğini desin veya demesin bana ne?...»

ROMANCI — «Çıktığında görür müsün?»

PAPATYA — «Hayır!...»

ROMANCI — «Eeee, romanımız ne olacak öyleyse?...»

PAPATYA — «Birdenbire bitecek. Yüksekten düşen suların kayalarda parçalanışı gibi...»

ROMANCI — «İnsaf et...»

Papatya sadece güldü ve omuz silkti.

★

Kürd Mahmud hapisten çıktığında Papatya'ya koştu. Papatya salonda çocuklarıyla oynuyordu... İçi kalktı, indi, kalktı, indi. Yatak odasına geçti... Derin bir nefes aldı somyenin üstüne çöküp. Bu nefeste bütün acılarını geçmişe atıyordu. Hizmetçi kapıyı araladı:

— «Misafir beye ne diyeyim, sizi görmek için zorluyor...»

— «De ki, çok rahatsız...»

Kürd Mahmud'un uzaklaşan adımlarını, sokak kapısının trak diye kapanmasını duydu. Rüzgârlar gibi hafif, tekrar salona, çocuklarının yanına döndü, ikisini de radyodaki müziğe uyarak hoplatmaya başladı... Bitap düşünceye kadar...

Kürd Mahmud ağır adımlarla, kaldırımların tadını çıkara çıkara evine döndü... İçi garipti... Kapıyı açan karısını kucakladı: «Dünyada benim için bir sen varsın» dedi... Ve başını omuzuna dayayarak oturma odasının kanapesine doğru onu sürükledi... Gülizar Hanım hem yüzünü onun omuzunda eziyor, hem düşünüyordu:

— «Pardösüsünü parasızlıktan sattım mı diyeyim, yoksa çalındı mı diyeyim?... Çalındı mı diyeyim, sattım mı diyeyim?...»

Ne dedi dersiniz?...

SON

Bilgili hoca!

Olay bir lisenin son sınıfında geçer; yeni tâyin edilen hoca talebelere:

— Su, der; 90 derecede kaynar!

Talebelerden biri itiraz edecek olur:

— Fakat efendim; su 90 derecede değil 100 derecede kaynar diye biliyorduk biz!

— O halde buyrun siz öğretmenlik yapın!

Bu aksi cevap üzerine talebeler seslerini keserler. Ertesi gün yeni öğretmen derse şöyle başlar:

— Çocuklar bir karışıklık oldu, sizlerden özür dilerim. 90 derecede kaynayan su değil dik açıymış!

Suda hayat

İtalyada her şehrin kendini has âdetleri vardır. Bunlardan bahseden profesör.

— Meselâ Venedik'te, dedi; her şey su üzerinde geçer: Hayat, aşk ve ölüm...

Parlak bir talebe şu suali sordu:

— O halde bir fakir öldüğü zaman her halde aile efradı cenazeyi yüzerek takip ederler değil mi?

Bahis!

Amerika'nın Reisicumhurlarından Coolidge çok az konuşmasıyla tanınmış bir adamdı. Onu konuşturabilmek için büyük maharet lâzımdı. Bir ziyafette şansını denemek isteyen bir kadın, yanına yaklaştı ve:

— Sayın Reisicumhur dedi; arkadaşlarımla, size en az üç kelime söyletebileceğim hususunda bahse tutuştum...

Reisicumhur Coolidge gülümsedi:

— Kaybettiniz Madam!..

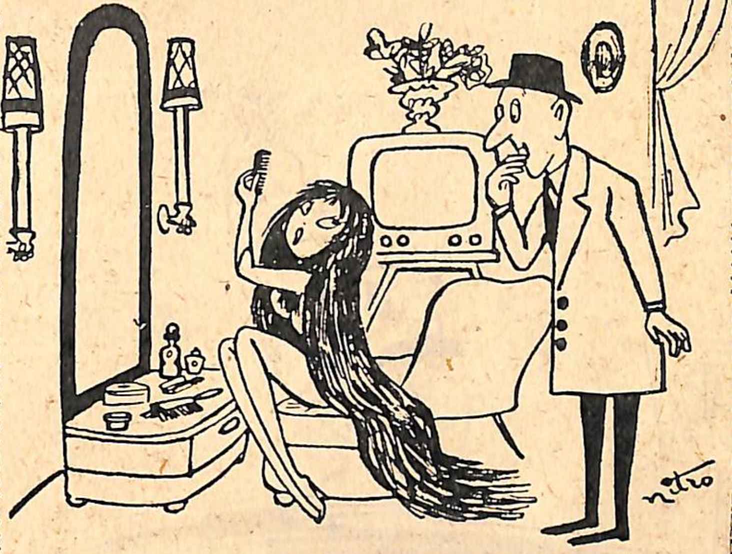

— Yahu ne acaip memleket, hepsi yazar, hiç okuyan yok!...

Dünya Karikatürleri

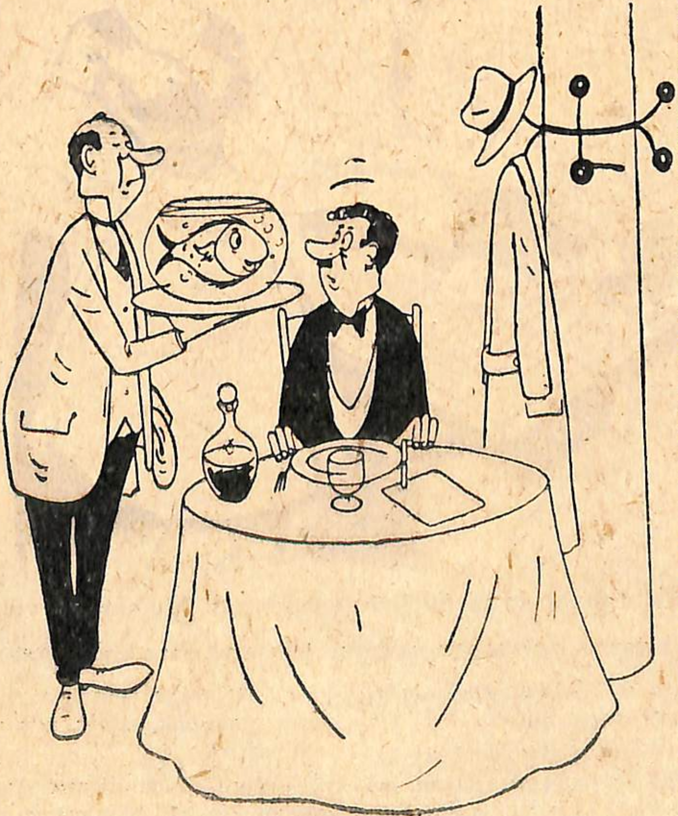
–EVET, POKERDE SOYULDUM... BEREKET İKİ GAZETE ALACAK 50 KURUŞUM KALMIŞTI...

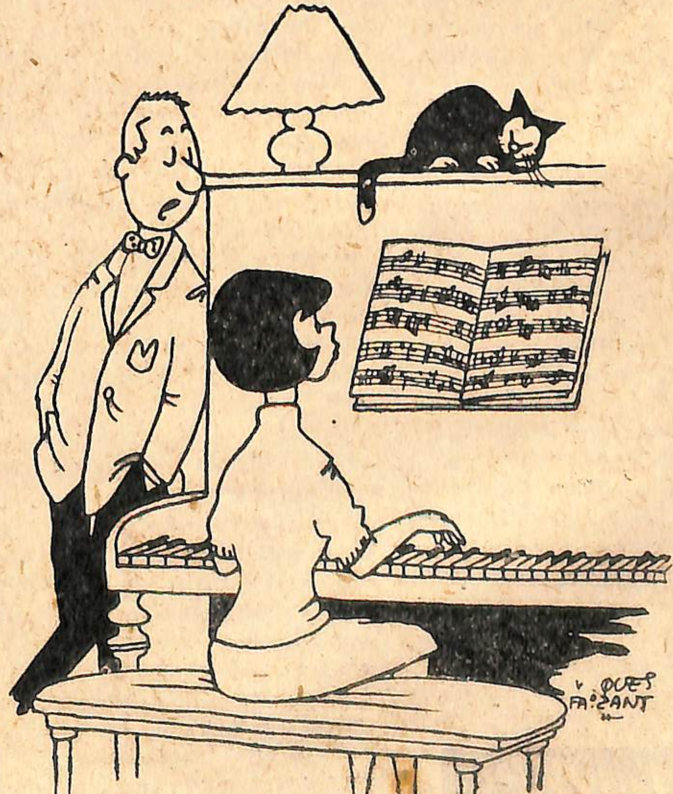
–BİR DAKİKA... SAÇLARIMI TARAYIP ŞİMDİ GELİYORUM!

–BU OTOMOBİL YENİ EVLİLER İÇİN... ARKA TARAF KAYNANALARA MAHSUS!

–BALIKLARIMIZDAN YALNIZ BU KALDI EFENDİM...

–BETHOWEN'İ SEVER MİSİNİZ?
–SEVERİM... AMA ZARARI YOK, ÇALMAYA DEVAM EDİN SİZ...

1961 YILINDA
9
MİLYON
687
TÜRKİYE İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyeti

PİYALE
MAKARNASI
Rekler. P.6/2
GÖKTEKİ YILDIZLARIN
HEPSİ PARLAK DEĞİLDİR.

FEYZİ HALICI

GÜNAYDIN

Şiirler.

Tadına doyulmaz şiirler, bembeyaz, nefis kâğıt, zarif kapak, zarif boy, güzel baskı,

Fiatı : 5 lira

Akbaba Mizah Yayınları:

1 — KADIN OLAN ERKEĞİN Hâtıraları: Aziz Nesin'in en güzel romanı. Fiatı 2 lira.

2 — VATANDAŞ AHMET EFENDİ: Burhan Felek'in hikâyeleri. Fiatı 1 lira.

3 — DÜĞÜN GECESİ: Orhan Seyfi Orhon'un mizah hikâyeleri. Fiatı 2 lira.

4 — MEŞHURLARIN NÜKTELERİ: En tanınmış fikir, sanat, politika adamlarımızın fıkra ve nükteleri. Fiatı 1 lira.

5 — GÖZ UCU İLE AVRUPA: Yusuf Zira Ortaç'ın biribirinden güzel seyahat fıkralar. Fiatı 1 lira.

Siparişlerinizi lütfen : Umum Anadolu ve İstanbul bayii : Ferhan Bozkurt ve ortağı, Kebeci han, No. 4 Ankara cad. İstanbul

Pek Yakında:

GÖÇ : Yusuf Ziya Ortaç'ın romanı. Bizim aşkımız, bizim hayatımız, bizim sevincimiz, bizim acımız...

En güzel kâğıt, en temiz baskı, iplik dikiş, karton kapak, kuşe kâğıt üstüne beş renkli kuuvertür. Fiatı 5 lira.

Karnaval mevsiminde :

— Haydi Haydi, maskaralığı bırak... Elini kalbinden çek de cüzdanına koy!